

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ ГОРКИЯТ ГЛУПАК

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

ПРЕДСЛОВ НА АВТОРА

Като че най-разумното, което един писател може да стори, след като разказите и романите му са били вече издадени, е да онемее, да се оттегли и ако четецът има желание, да го остави сам да говори за творчеството му.

Но като автор на прозата, която следва ще ми се още веднъж да хвърля поглед назад и да си спомня дните, когато съм я писал.

Беше отдавна. Беше време на младост и на бунт, бяха години на дирене и авантюри. Беше оня период от живота, когато люлките ни подхвърляха до небето, а от въртележките слизахме със замаяни глави.

Да намислиш един разказ тогава все още не беше достатъчно.

Очите бяха вестден отворени, непрестанно вършехме нещо, откривахме доброто и злото у човека и в световните нрави. Бяха години на смут, на движение, на пътешествия. Бе време, когато смисъл имаше и в грубото слово, и в просташкия смях, и във влюбения поглед.

И все пак, преди да дойде вдъхновението, трябваше да се постигнат още много неща.

Като актьор, който запаметява ролята си, преди да излезе на сцената, налагаше се да уча реплики, да наизустявам стихове. Осъществил веднъж това, трябваше да превръщам изреченото слово в написана дума. Най-сетне хората от разказа трябваше да са такива, че дошли от живота, да могат с леснина да заживеят в света на книгата.

Надявам се, че тази новела криво-ляво ще покаже началото от приключенията на един писател в истинския свят, хората и нещата, които е търсил за своите разкази. След толкова години думите са останали същите. Те разказват за младостта и за нейните битки.

Ърскин Колдуел

ЧАСТ ПЪРВА: ЛУИЗА

ГЛАВА 1

Блонди Найлз седеше прегърбен над масата и плюеше в чашата от кафето. Беше сам. Останалите маси в кръчмата бяха пълни с изцъклени мъжища и техните изпити жени, които навсякъде ги следваха по петите. От електрическото пиано се носеше джазово парче, всички слушаха с наслада. На една от масите до стената седеше тъмнокосо момиче и току поглеждаше над хорските глави към Блонди. Мъжът до нея праметна ръка през рамото ѝ и посегна да ѝ разкопчае роклята. Тя го отблъсна. Минаваше полунощ.

Като се нахрани, Блонди бишна мръсните чинии до края на масата, но чашата от кафето задържа, да плюе в нея. Пристигна в единайсет и си поръча пържени стриди. От половин месец нагъваше само картофена салата и студени кренвирши. Сега му се бе приискало нещо по-различно. Кренвирши със салата струваха двацет и пет цента, стридите — трийсет и пет. Кафето от цикория от край време си беше пет цента.

Съдържателят се показва от задната стаичка и огледа тълпата. Грамаден и космат, Крут ходеше с еднометрови крачки. Кръчма се върти само с грубост. Още незърнал Блонди, един от келнерите му го посочи, съобщавайки, че плюел в чашите. Дребосъци бяха келнерите. Беше ги страх да се опънат на човек като Блонди.

Крут захвърли пурата, разблъска тълпата и приближи масата на Блонди. От никого не се боеше. Изплю горчивата слюнка от пурата и като изсумтя:

— Какво търсиш тук? — с един замах вдигна Блонди от стола. Висок повече от шест стъпки. Крут надхвърляше сто и двацет килограма. Преди да отвори кръчмата, държеше нощен бар, а преди това бе вдигал тежести по цирковете.

— Кой се интересува? — попита Блонди.

— Аз. И веднага ще узная — и пак посегна към Блонди с огромното си ръчище.

— Я си обирай крушите!

— Така значи! Щом не плюеш по пода като всички останали, не ти е тук мястото! — Крут пристъпи напред. — Какво си захрачил по чашите!

— Че кой ще ме спре?

— Хей, Бил! — извика Крут към стаичката. — Ела и домъкни стареца!

„Старец“ викаха на една оловна тръба със заоблени краища. Бяха ги заоблили, та да не пукат черепи — кръвта винаги привличаше полицията.

Народът заобръща глави към Блонди и Крут и зачака. Пианото свърши парчето и млъкна. Тъмнокосото момиче, което поглеждаше към Блонди, се изправи от стола да види какво става. Крут си подигна панталоните. Тълпата чакаше. Нали затуй бе дошла!

Блонди отново се изплю в чашата и я запрати към купчината чинии. Всичко полетя и се разби на пода. Крут ритна масата, катурна я и с един удар свали Блонди на земята. В този миг дотича извиканият и няколко пъти халоса Блонди по главата. Крут издърпа тръбата от ръцете на другия и на свой ред заудря. Блонди се изправи. Човекът отново го хлопна с тръбата и се дръпна, отваряйки му място да падне. Но Блонди стоеше на нозе като закован. Тълпата очакваше един хубав бой, но Блонди не шавна. На времето така бе ударил одного на ринга, че оня изхвърча на цяла педя над въжетото. Човек убиваше тогава...

Крут завъртя тръбата, цапардоса го още десетина пъти и Блонди рухна в безсъзнание до масата. Хората обърнаха гръб и електрическото пиано отново засвири.

— Стига, Бил — каза Крут. — Изхвърлете го.

Човекът грабна Блонди за краката, извлече го от вратата и го търкулна. Минувачите го сригнаха в канавката, да не им се пречка.

ГЛАВА 2

Когато отвори очи, Блонди се видя подпрян до стената на кръчмата. До него коленичеше тъмнокосото момиче, което го бе поглеждало през масите.

— Как се чувстваш?

Блонди я погледна, но нищо не каза. Така пареше болката в главата, че все едно нямаше глава. Хич не му беше до приказки.

— Защо ти трябваше да плюеш в тая чаша? — настойчиво продължаваше тя.

Никога не бе я виждал, нищо общо нямаше с нея. Главата му отмаляваше от болка. А тя продължаваше да пита.

— Какво те интересува?

— Не исках да те бият.

— Теб какво ти става? Какво общо...

— Нищо нямаше да стане, ако го беше послушал. Нямаше защо да упорстваш. — Блонди не й обърна внимание и се заопипва за цигари и кибрит. Момичето го дразнеше. Искаше да е сам. — Защо ти трябваше? — пак попита тя.

— А ти защо не ме оставиш на мира? — викна той и понечи да я отпрати. — Не те познавам.

Електрическото пиано в заведението тътнеше безспир. Кръчмата работеше цяла нощ, а всеки обича да слуша добър джаз. На горния етаж имаше шест-седем стаи с легла и умивалници. Понякога, млъкнеше ли пианото и стаеше ли се тълпата за миг, оттам долитаха други шумове. Или ще се изгърбуши някое желязно легло и ще издрънчи като локомотив, който е блъснал композиция от празни вагони, или пък някой пияница ще го хванат дяволите, ще счупи прозорец и ще разбие легена на парчета. Стая се наемаше за един долар. Момичетата, които те причакват, обикновено искат пет, но никой не беше давал повече от два-три долара. Единия от тях взимаше Крут.

— Не исках да те бият — настоя тя.

— Че какво толкоз? — Той отново я блъсна. — Не те познавам.

Някой горе отвори прозорец и лисна цокало на улицата.

— Как ти е главата?

— Адски боли — рече той и разтри врат с длани.

— Май трябва да се прибереш и да легнеш. Утре ще ти бъде по-добре.

— Няма къде. По дяволите!

— Къде живееш?

— Къде да е. Ако си платя, навсякъде.

— Аз имам къде да те приютя — рече момичето. — Ще дойдеш ли? Ако останеш на улицата, може и да пострадаш. Замаян си, нали?

— Ужасно.

— Ще поспиш, ще си починеш и ще се оправииш.

— Къде?

— Зад ъгъла.

Помогна му да се изправи и го хвана през кръста. На ъгъла завиха и половин пряка по-надолу спряха пред сграда, която отвън приличаше на склад. Тя отключи вратата и в тъмното ги посрещна скърцаща стълба. До петия етаж всичко тънеше в мрак. Тя отвори една врата и запали газена лампа.

Блонди се смъкна на първия стол и се хвана за главата. От изкачването отново му се виеше свят, ушите му бучаха. Момичето застана до масата и не мръдна, додето Блонди не вдигна очи.

— Ще ти дам нещо да пийнеш — рече тя и се шмугна в една неосветена стая. — Ей сега ще се оправииш. Как жестоко те наредиха проклетниците!

Блонди се стаи на стола и се огледа. Газената лампа едва осветяваше стаята. Момичето се показа с чаша уиски, даде му я и пристъпи до умивалника да намокри пешкира. После му го сложи на челото. Стана му приятно.

— Как се казваш? — попита Блонди, но вместо нея, погледна чашата с уиски.

— Елзи — отвърна тя, — ... но съм кръстена Луиза.

— Защо го промени?

— Не зная... Някой ден пак ще стана Луиза.

— По дяволите! Луиза е по-хубаво.

Тя заобиколи масата и застана между него и лампата.

— Харесва ли ти? — В гласа ѝ звънна надежда.

Той се отпусна на облегалката и взе да си разтрива шията и слепоочията. Момичето отиде до леглото и седна. В стаята беше студено. Блонди не отвърна. Мълчаха и двамата. Подпрял лакти на коленете си, той подпираше глава, а тя не откъсваше поглед от него. От време на време постройката се разтърсваше от невероятни трясъци. Когато под тях настъпваше затишие, иззад ъгъла се дочуваха звуците на електрическото пиано в крѝчмата.

— Какво работиш? — попита Луиза.

Блонди вдигна очи. Трепкащата жълта светлина го заслепи и лицето му се сви от болка. Челото му се разполовяваше от бледорозов белег.

— Нищо. Едно време бях боксьор.

— Боксьор? — учуди се тя. — Тогава защо ги остави така да те смачкат?

— Вече никакъв боксьор не съм. Моят бивш менажер ме продаде, простакът му с простак!

— Какво значи това?

— Продаде ме, ей тъй, на улицата ме захвърли. Даде ми някакъв допинг и оттогава работи с другия боксьор. Добре скроено. Даде ми нещо, от което омекнах, и другият ме нокаутира. Сега вече не мога да се бия.

— Ами ако имаш добър менажер?

— Никой няма да ме вземе. Всички мислят, че от последния път съм свършен.

— И какво смяташ да правиш?

— Нищо. Станах скитник. Край на бокса.

Сградата отново се разтресе, този път сякаш а-ха да се срути. Трясъкът се ототърколи в нощта като планинска грѝмотевица. Точно така трещи динамит, заровен в земята, стига само да си достатъчно близо, за да чуеш.

— Хайде, спи сега — каза Луиза и се изправи от леглото. — Като се събудиш, нищо няма да ти има.

— Добре. Къде да спя?

— Тук, в леглото.

— А ти?

— Ще си постеля на земята.

— Глупости, на земята! Ти в леглото. На земята аз ще спя. И без това съм свикнал.

— Тогава и двамата в леглото — рече тя.

Блонди се огледа, едва сега виждайки по-голямата част от стаята за пръв път. В ъгъла до камината зееше празна кофа за въглища. Ръждясалият радиатор до вратата изглеждаше студен. Приблужи се и го докосна. Беше по-студен и от ръката му.

— Добре — съгласи се той и почна живо да се съблича.

— Имам само две одеяла. — Сякаш искаше да се извини. — Но ще си взема палтото. Все ще помогне.

Джазът на електрическото пиано ехтеше все по-силно и отчетливо. Проникваше през тънките стени и гърмеше, като че свирят на долния етаж. Момичето изу обувки, хвърли чорапите си и легна. Но с дрехите — какво са две одеяла? Блонди остана по панталони, гол до кръста, но след малко отново навлече ризата. С всеки миг ставаше все по-студено. И когато угаси лампата и се настани до нея, целият трепереше.

ГЛАВА 3

Солти Бенкс седеше в игралния дом на улица Мелдън и чакаше боксьора, известен под името Нокаут Харис. За да убива времето, мяташе по зелената покривка чифт зарове от слонова кост. Нокаут Харис беше негър, средна категория, а Солти — неговият менажер бе намислил нещо много важно и сега искаше да го сподели с негъра. Просто един план за печелене на пари: Нокаут, който бе доста напред в дивизионната квалификация, трябваше да загуби. Най-напред щяха да поемат колкото е възможно повече залози и от своя страна да ги зложат за победителя. А Нокаут щеше да загуби. Тогава, на втория мач, Нокаут ще спечели и отново ще оберат всички залози. Важното бе да се намери човек, който да им помогне. Толкоз пъти го бяха мамили, че Солти сега не искаше да греши в избора си на какъв да е партньор. За Нокаут не се тревожеше, той ще издържи. Но кой ще бъде третият?

Само преди две вечери Нокаут бе спечелил в десетия рунд на полуфиналите в Кливлънд. Беше в една от предварителните срещи и почти никой не забеляза Нокаут. По-късно в някои вестници писаха, че Нокаут бил като че ли на изчерпване. Новината се подхвана и след два-три дни се появи във всички вестници по цялата страна. И сега общо бе впечатлението, че Нокаут Харис не е във форма. Солти знаеше — този път лесно ще убеди негъра, че трябва да загуби. А и нещо повече — при това положение нямаше да е така трудно и със залозите. След една седмица Нокаут имаше среща във Филадельфия, след която можеха да осъществят този план. Колко му е! От два мача можеха да смъкнат петдесет хиляди. И настроението на Солти бе доста повишено. Мъчеше се да измисли някой боксьор от същата дивизия, с когото можеха да разработят плана, но от всички се боеше. Който и да бъде третият, рискуваха, защото оня би могъл да не се съгласи с втория мач. Там беше цялата работа и затова Солти чакаше Нокаут, надявайки се поне той да знае някой по-надежден.

Нокаут влезе в игралния дом и се заозърта за Солти. Носеше нов сив костюм, бежова шапка, килната на тила, и бастун с позлатена

дръжка. Минат не минат десет-петнайсет дни, купуваше си нови костюми.

— Къде, по дяволите, се губиш цял ден? — посрещна го Солти.

— Бях да видя жена си.

— Мислех, че ще отложиш таз гадория, докато се върнем от Филадельфия. Е и?

— Всичко е наред, Солти. Мога дващсет рунда да изкарам с когото кажеш.

— И на пет няма да издържиш, ако не забравиш, че имаш жена. Двете неща заедно не стават. А с алкохола? Сигурно смучеш цял ден.

— Само снощи, и то на дъното на чашата. Това е всичко, Солти.

— Добре. Но ако не оставиш тия женски истории, в петък ще загубиш, казвам ти! — Нокаут измъкна копринена кърпа и бръсна лъснатите обувки. Бе облякъл зелена копринена риза на оранжеви райета. А лицето му както винаги изглеждаше потно. — Имам нещо да ти казвам — почна Солти, хвана го за ръка и го поведе към редицата столове до стената.

— А именно? — попита Нокаут.

— Виж какво, Нокаут — поверително зашепна Солти. — Какво ще кажеш за един голям удар? — Негърът отвори уста, затвори я и се наведе към Солти. Долната му устна беше толкова месеста, че се подгъваше и докосваше брадата. — Какво ще кажеш, ако след мача в петък направим един номер? — Солти замълча, да му даде възможност по-добре да се ориентира. — Ще ти намеря партньор, от когото да паднеш и после ти пък него... Ясно? И в двата случая печелим. И всеки от нас ще пипне по дващсет и пет хиляди. Казвай!

Нокаут опъна нозе и се вгледа в острите като ножове ръбове на панталона си. Отваряше и затваряше уста машинално, после обърса потта си с копринената кърпа.

— Не знам, Солти — бавно почна той. — Малко ме е страх да падам от друг. Може да те излъжат.

— Слушай, Нокаут — и Солти го разтърси за ръкава. — Аз няма да те излъжа. Познаваш ме. Работата е за другия. Разбираш ли? Той е важният. И трябва да падне на втората среща.

— И колко, викаш, ще получа?

— Дващпет хиляди. Слушай... — Измъкна молив и взе да дращи по някакъв плик. — Ето виж!

— Много добре.

— Тогава готово — рече Солти. — Петдесет делено на две.

— Готово — съгласи се негърът. — От мен готово, стига да получа своето без никакви усложнения.

— Разбира се, Нокаут. Но кажи, не знаеш ли с кого можем да направим сделката?

Негърът се загледа в пода. Познаваше всички боксьори от дивизията. От шампиона надолу бе играл с всички. Солти не откъсваше от него очи. Нокаут беше добър боксьор. И ако се грижеше по-добре за себе си, някой ден можеше да стане ѝ шампион в своята категория.

— Ето какво, Солти — внезапно се досети той, — Знам с кого. Точно такъв ни трябва. Помниш ли, преди две-три години имаше един Блонди Найлз?

— Знам го Блонди Найлз, но той вече не играе. Отказа се. На няколко пъти почваше и пропадеше.

— Точно с него искам да се бия.

— Но как да ти го намеря? Може и година да го търсим. А представи си да е умрял.

— Точно той — настоя Нокаут. — Такъв боксьор ни трябва.

— Добре — съгласи се Солти, — ще го потърся, но не ми е съвсем по вкуса. Стига той да се съгласи, от мен дадено.

— Нали аз ще получа двайсет и пет, каквото и да стане на втория мач?

— Естествено, щом уредим всичко. А сега слушай: махни тая жена до мача във Филадельфия. На шестия рунд трябва да свършим с нокаут. Иначе не можем да продължим с другите мачове. Ясно? Изкарай сега един нокаут до седмия рунд, пък аз ти гарантирам двайсетте за следващите две срещи, стига да ме слушаш какво ти разправям. Ако има кой да се тревожи, това съм аз, аз всичко ще уреждам, и за жена ти вместо теб ще се погрижа, не се безпокой за нея. Във Филадельфия нокаут до седмия и после за два месеца ще се справим и с твоя Блонди. Страшен удар, аз ти го казвам!

— Екстра съм, Солти. Формата не се губи. — Негърът се поколеба: — Но ти е жена ми... там нещо... това не позволявам.

— Лесна работа. Всичко е наред. Още сега отивам да проверя за този Блонди. А ти по-далеч от жената!

През задната врата Солти мина в кръчмата. Там по всяко време имаше тълпа мъже, от които можеш да научиш всичко, което те интересува. Умниците. „Вътрешните.“ Всичко знаещите.

ГЛАВА 4

Луиза лежеше с широко отворени очи и се вслушваше в очакване на Блонди. От близо седмица го нямаше никакъв. На тръгване си остави палтото и каза, че за сега нямало да му трябва. Не рече нито къде отива, нито какво смята да прави. Просто си остави палтото в стаята и излезе.

Беше под нулата. Предишния ден отново бе паднал сняг и през нощта застудя. Мъжете, които работеха на долния етаж, ги нямаше и радиаторите от два дни леденееха несгрети. Пари нямаше и за кофа въглища. В стаята бе студено.

Преди Блонди да си тръгне, Луиза му бе разказала за себе си. Сега схвана колко ли невероятна му се е сторила нейната история. Като стана да върви, погледна я, сякаш го е излъгала. „Господи!“ бе възкликнал, когато му призна, че е станала проститутка по собствено желание. „Господи! За какъв дявол си го пожела?“ — шепнешком бе я попитал той. Разбра, че той не иска да му отговаря. Щеше ѝ се да му разкаже колко е била самотна, но той се надигна, повтори „Господи!“ и излезе, оставяйки палтото си. И оттогава никакъв го нямаше. А би искала да е тук. Блонди ѝ харесваше. Зад главата ѝ вятърът на зимната нощ стенеше и виеше край ъгъла. В стаята ставаше все по-студено. А шумът в къщата не стихваше. Тъпият тътен на тежка стока, която вкарват и извличат от къщата, отекуваше по всички етажи. Камионите допираха стената със задници, а мъжете почваха да товарят и разтоварват.

Някъде след три часа Луиза чу тихото щракане на бравата. Вратата бързо се затвори и без да пали лампа, до леглото се приближи Блонди. Тя не го видя, но усети голямата му сянка над себе си. Той намери опипом леглото и докосна Луиза. Огромните му ръце бяха ледени. Пръстите погалиха Луиза, а едната му ръка нежно обви шията ѝ. И тя го чу тихо да си шепне:

— Луиза, Луиза!

Докосваше я за първи път. Устните му внезапно подириха нейните в мрака и той я целуна. Луиза остана безмълвна и

неподвижна. Блонди я прегърна и с другата си ръка и силно я притисна. За миг тя изгуби дъх. Времето минаваше, а той стоеше коленичил до леглото, взел я в здравите си ръце.

— Къде беше, Блонди?

— Луиза — дрезгаво прошепна той. — Трябваше да те видя. Затова се върнах.

— Какво стана с тебе?

— И аз не знам. Но трябваше да те видя.

Лицето му бе студено, дрехите мокри от топящия се сняг. Разкопча се и свали яката. Дланите му постепенно се стопляха от топлината на тялото ѝ. Луиза таеше дъх и тръпнеше от радост, че Блонди се е върнал. Дано на сутринта не си отиде пак!

Блонди се изправи и свали мокрите дрехи. Като се наведе да развърже obuцата си, тя долови в рошавата му коса студения дъх на нощта. Блонди запали цигара и трескаво дръпна десетина пъти, без да я вади от уста. После я хвърли през прозореца и тя падна в ледената вода на реката. През прозореца нахлу вихрушка сняг и едва не засипа леглото. Някъде долу в нощта продължително и на три пъти изпищя локомотив. Ако беше лято, сега вече по небето щеше да се е появила първата заря. Вятърът заблъска хлабавите панти на прозореца.

Луиза се премести в другия край на леглото и дръпна Блонди на затопления от нея чаршаф. Целият беше измръзнал и влажен и топлината го накара неволно да изтръпне. Тя се опита да стопли нозете му със своите. Блонди я обгърна през шията и я притегли.

— Колко си топла и приятна — прошепна той. — Трябваше по-рано да се върна.

— Нали утре няма пак да избягаш? — Луиза тихо заплака. Сълзите ѝ потекоха по бузите и той ги усети на лицето си.

— Искаш ли да остана?

— Ти знаеш, Блонди, че вече не мога без тебе. — Гласът ѝ пресекна, разтърсиха я ридания, които не успя да скрие. — Липсваш ми. Защо не си дойде по-рано?

— Не можех. Но повече няма да отсъствам толкова време, стига ти да ме искаш.

— Моля те, Блонди, не ме оставяй! Трябваш ми. Не искам вече да живея без тебе... аз... аз — хълцанията заглушиха думите в гърлото

й. Той целуна очите ѝ и се опита да я увери, че повече няма да я напуска. Тя отчаяно се притисна о него.

— Много те обичам, Луиза.

— Блонди, аз никога по-рано... тук има нещо... сега е някак друго... Не знаех, че може да бъде и така. Все едно, че си на небето... чудесно е...

— И аз не знаех, че целувката може да е толкова хубава — прошепна той.

— Аз също. Колко е хубаво, Блонди. — Фъртуната напяр в стената на сградата и изсъска зад ъгъла. Виеше като подплашени млади вълци, затънали посред ноц в снега. Струваше ѝ се, че се вращава в него. — Блонди, и аз те обичам — продума тя в гърдите му. — Никога не съм подозирала, че мога. Нали от това няма нищо по-хубаво, Блонди? — Притиснаха се отчаяно, сякаш някой иска да ги раздели. Ръцете му бяха здрави, просто от стомана. Затъкна завивката около раменете ѝ. — Не искам вече да си ходиш, Блонди. Толкова ми е самотно. И студено.

ГЛАВА 5

На една маса в кафенето седяха Блонди, Луиза и Солти Бенкс. Беше полунощ, бе претърпкано с мъже и жени, чийто живот обикновено почва след залез.

— Е? — попита Солти — Какво ще кажеш?

Луиза умотелно погледна Блонди.

— При участие и в двата мача получаваш близо десет хиляди.

— Приемаш, нали, Блонди? — прошепна Луиза. — Ето случай да се върнеш на ринга.

— Първо нещо да хапна — рече Блонди, — Гладен съм. После ще ви отговоря.

Солти повика келнера.

— Съгласен си, нали, Блонди? — настоя Луиза.

— Може би — отвърна той, разучавайки листа с менюто.

— Една пържолка — поръча Солти. — Но най-напред ми я донесете да я видя.

Блонди и Луиза също си поръчаха вечеря. Плащаше Солти. Тази вечер в джоба му се мъдреха цели шестстотин долара.

Електрическото пиано свиреше нещо ново. Крут бе доставил нова музика, бе смазал скърцащите колелца. От една маса се надигна момиче и се помъчи да танцува. Беше пияна. Мъжете я отнесоха обратно на стола. Високо на дясното си бедро бе вързала зелена копринена панделка, чиито краища висяха под полата. Келнерът донесе дебелия резен месо на синя чиния. Солти го обърна с вилица и се взря в червените нишки, минаващи надлъж в тесни успоредни ивици.

— Месото се избира като обувките — заобяснява той, без да отмества очи от пържолата. — Ето, виждате ли този белег тука? Запомнете! След отрязването тази ивица трябва да кърви поне половин час. А тази не. Сега ще ви кажа защо. — И той посочи двете страни на пържолата. Червеният цвят бе в няколко нюанса. Там, където кървеше, цветът бе съвсем жив. На другите места бе по-тъмен и вече покрит с черна засъхнала кръв. Келнерът го гледаше с обещени очи. — Ето

тук! — И той показа с ножа, навеждайки се над месото. — Вижте тази ивица. Тук вече се втвърдява. Като си порежете ръката, кръвта така съхне. И когато изсъхне толкова, че можеш да откъртиш кръвта с нож, значи е готово. А сега вижте тук: още кърви. Виждате ли? Кръвта се отцежда като от порязано. Вземете ли да спира и да се съсирва, време е да се метне на огъня. — Ококорен, келнерът стоеше до Солти и гледаше пържолата, сякаш не е напълно сигурен дали не го правят на глупак. — Добре, момче — каза Солти. — Тичай сега и веднага да я пуснат в нагорещения тиган по три четвърти минута от всяка страна. И нито секунда повече! Съсипете ли пържолата, ще трябва да помоля този приятел да ви изпотроши костите на носа. — Келнерът грабна чинията и се затича към кухнята. На летящата врата за миг се обърна да види изражението на Солти. — Така трябва да се яде месо — обърна се той към Луиза и Блонди. — Все едно, че избираш обувки. Най-напред цвета, после времето на огъня. Най-добрият момент да се готви месото е половин час след като е било отрязано от бута. — Луиза очакваше Блонди да каже, че не приема двата мача с Нокаут Харис, боеше се, че може да не склони. Блонди не бе сигурен в себе си, две години са това. Солти го наблюдаваше с крайчеца на околото си. — Не искаш ли да подариш на това момиче един брилянть? — Въпросът прозвуча тъй, като че Солти е готов сам да стори това, ако Блонди случайно няма пари за такава покупка. Блонди вдигна поглед към Луиза. Солти знаеше къде да бие. — Освен това, обзалагам се, че й ще да има ново копринено бельо. Кой ще й го купи? — Блонди запали цигара. — Ако не си ти, друг ще се намери — изкусително приключи Солти. — Как ти се струва, някой друг да й свали роклята, за да й облече новото бельо?

Луиза премести поглед от Солти към Блонди, стана й неловко, не й се щеше тъй да се говори за нея. Сега тя принадлежеше само на Блонди. Блонди реши, че му стига. Угаси цигарата в подноса за хляб и нервно рече:

— Окей. Съгласен. Вадете хартиите.

Луиза го потупа по ръката и му се усмихна.

— Знаех, че ще приемеш, Блонди. Така искаш да се върнеш на ринга!

Солти разгърна договора на масата и подаде на Блонди писалка. Нищо не се споменаваше за поражение във втората среща. Солти бе

вече намислил друго. Блонди надраска името си на хартията. Подписът на Нокаут Харис бе вече там.

— И кога ще бъде мачът? — попита Блонди. — Трябва ми време да вляза във форма. От две години не съм слагал ръкавици.

— Колко време ти трябва? — попита Солти.

— Той има достатъчно време да влезе във форма — намеси се Луиза.

— Около три месеца.

— Три месеца? — повтори Солти. — И таз добра! Първият мач трябва да стане най-много до един месец. На мен и на Нокаут са ни нужни само две седмици.

— Дайте му възможност да си възстанови формата — разпалено рече Луиза. — В това състояние Блонди не може да се бие. И един рунд няма да издържи.

— Тогава месец и половина.

— Не мога — решително каза Блонди.

— Два месеца.

— Може и да ми стигнат, но може и да са малко — каза Блонди.

— Не мога да позволя на моя боксьор да се шляе повече време — рече Солти. — Ако не се подготвиш за два месеца, ще трябва да потърся друг.

— Ще се подготви — обеща Луиза. — След два месеца той ще се бие с Нокаут Харис.

Собственикът на кръчмата-кафене приближи и погледна Блонди. Бе готов отново да го изхвърли. Под мишницата на Крут висеше пистолет, а в джоба на сакото му подрънкваха боксови пръстени.

ГЛАВА 6

Солти продължаваше да яде своята кървяща пържола и да говори на Луиза. Блонди мислеше.

— Блонди — неочаквано се обади Солти, сякаш току-що му е хрумнало нещо много важно. — Хайде тази вечер да си направим празненство. Ще повикаме Нокаут Харис и ще идем някъде да пием по една бира. Какво ще кажеш?

Блонди погледна Луиза. Искаше му се тази вечер да се приберат, цяла вечер подсъзнателно бе мислил за това.

— Хайде, Блонди — настоя Луиза. — Добре ще ти дойде. И без това почваш тренировки, скоро няма да имаме тази възможност. Нали вие всичко ще платите? — обърна се тя към Солти.

— Разбира се, аз плащам! Тази вечер аз черпя.

— Добре — съгласи се Блонди. — Да вървим.

Луиза стана от масата.

— Довиждане, Блонди. Прибирам се у дома.

Блонди я изпрати до улицата. Съжаляваше, дето се е съгласил да остане със Солти. Повече му се искаше да бъде с Луиза. Все за това си бе мислил.

— Скоро ще се върна, Луиза. Предпочитам да съм с тебе.

Тя го целуна и тръгна. Като се върна на масата, забеляза Солти да говори с някого по телефона. След пет минути Солти бе при него.

— Нокаут пристига след малко — каза той.

— Къде ще отидем? — попита Блонди.

— Извън града, в една къща. Държи я мой приятел и цялата ще ни я предостави. Отлично заведение. Всичко, каквото поискаш. Попитай за Пеги Джойс и веднага ще пратят такси да я доведе. И Ева да си поискаш, ще ти я осигурят, стига да ѝ знаят телефонния номер.

След десетина минути Нокаут пристигна и със същото такси тръгнаха за къщата извън града. Минаваше един, когато се озоваха там. Солти влезе пръв. Нокаут и Блонди го последваха. Зад бара се отваряше врата към кантората на приятеля му. Горе свиреше джаз. След малко Солти се показа със съдържателя и четиримата пийнаха на

бара. Собственикът бе тлъст и розов, с такъв огромен търбух, че сигурно виждаше стъпалата си само в огледалото. Наричаха го нещо като Джокас.

— Първокласно заведение — каза му Нокаут. — А защо е първокласно?

— Дошли сме да разберем — каза Солти.

Джокас ги поведе през някакъв дълъг коридор. Зад вратите се чуваше глъчката на гуляи. Към края на коридора Джокас отвори една врата и ги покани. Стаята бе току-що опразнена и сега две прислужнички я подреждаха и почистваха. В средата имаше голяма кръгла маса със зелено сукно, а наоколо столове. Другата покъщнина се състоеше от кожено канапе и шкаф. Вдясно една врата водеше към гардероба и банята. Прислужничките наредиха столовете и изчезнаха.

— Разполагайте се като у дома си — рече Джокас и натисна звънеца на стената. — Какво да бъде?

— Всичко — отвърна Солти. — Всичко за трима, мъжки порции.

Някакъв келнер внесе половин дузина различни напитки и остави бутилките и чашите на шкафа. Две от бутилките отвори и раздаде на всекиго по чаша.

— Дявол да го вземе! — изруга Нокаут. — Ето къде ми се е идвало от два месеца насам! Докато не умра, оттук не можете ме измъкна!

— Ти по-добре внимавай с пиенето — скастри го Солти. — Боксьор си.

— И си печеля мачовете. Ти се погрижи да не спира въртележката, пък за бокса аз си имам грижата!

— Аз искам руса — обърна се Солти към Джокас. — На около двайсет и да е страстна. Повече от месец кожа без мустаци не съм виждал.

— А за вас? — попита приятелят на Солти.

— От същото и ако може повече — извика Нокаут, та чак таванът се разтресе. — И да е гореща, все едно от печката става.

— Вие каква ще искате? — обърна се той към Блонди.

— Каква да е.

— От същото и ако може повече! — отново изрева Нокаут и удари с юмрук един от тапицираните столове.

Джокас излезе и след миг в стаята се появиха три момичета. Солти посочи една, решавайки това да бъде за него, и я повика при себе си. Пъкна ръка под полата да я опипа и отсече:

— Добре! — После я накара да му седне на коленете. — Ей ти, къдравата — подвикна той към една от останалите две, — върви при нашия Блонди.

Момичето се намести на коленете на Блонди и го прегърна. Дъхтеше на уиски.

— Какво ми правиш, момченце? — попита го тя. — Ще ми направиш ли една здрава напитка?

Блонди напълни две чаши с уиски и ѝ подаде едната.

Насред стаята, обхванал с ръце третата, стърчеше Нокаут. Тя не му даваше да я целуне, но затуй пък всичко останало бе разрешено.

— Няма ли да потанцуваме? — попита Солти.

— Разбира се! — извика момичето върху коленете на Блонди. — Само налейте още!

— Господи, колко съм уморена! — простена момичето на Нокаут. — Досега върших същото с другата компания.

— Все за нещо се оплаква — каза по неин адрес русокосата на Солти. — Не ѝ обръщайте внимание. И без нея ще минем.

— Сега ще я оправя — рече Солти, приближи шкафа и напълни чашите. Момичето ги изпи всичките до една и после заедно с другите две отидоха в банята да се съблекат.

Като се върнаха, всяка изпи на един дъх още по две чаши. Всяка имаше на дясното си бедро по една ярка панделка — такава беше модата.

Блонди седеше и наблюдаваше. Неговото момиче беше с оранжева панделка. Напълни му чашата и той я надигна, мислейки за Луиза. Нокаут отново бе прегърнал другата и я душеше.

— Да танцуваме — настоя Солти.

Двамата с Нокаут взеха да тактуват с ръце, трите се прихванаха през кръста и завдигаха високо крака. После Солти даде на всяка по една чаша. Заскачаха из стаята и вече пияни, почнаха да се блъскат в мебелите. Негърът се помъчи да хване едната, но се спъна и падна по очи на пода. Беше толкова пиян, че не можа да различи момичето. Изкрещя и най-сетне успя да стигне едно от момичетата. Свали я на пода до себе си, а другите две продължиха да танцуват.

Уискито почваше да действа и на Блонди. Като пресуши две бутилки, седна тежко на канапето. Пред очите му се гърчеше едно от момичетата, толкова близо, че забеляза дори порите ѝ. Блонди посегна, сграбчи я и я хвърли до себе си. Някой угаси лампата.

Бе вече светло, когато Солти дръпна Блонди за косата. Направи му знак да става. Блонди се надигна и видя, че е заспал върху момичето. Тя спеше с отворена уста. Панделката лежеше на пода. Солти издърпа Блонди в другия край на стаята, където Нокаут спеше с другото момиче. Сетне дръпна щорите и се вгледа в момичето до негъра. Нещо не бе в ред. Изрита Нокаут и се наведе да я разгледа по-добре. На едната ѝ гърд зееше рана от ухапване. Кръвта бе спряла, но цялото ѝ тяло се бе обагрило в червено. Солти отново скрита Нокаут.

— Виж какво е направил тоя кучи син! — Солти хвана Блонди за ръката и му посочи момичето. — Да изчезваме, додето не е станало по-сложно!

Момичето спеше и дишаше тежко. Бе същото, което се оплакваше, че е уморено.

Отмъкнаха Нокаут в банята и го заляха със студена вода. Измиха кръвта и му помогнаха да се облече. После се измъкнаха през прозореца и миля по-надолу спряха до една бензиностанция. Блонди телефонира за такси и след четвърт час бяха в града.

Блонди слезе при кръчмата, а Солти и Нокаут продължиха. Като изпи три-четири кафета, той се почувствува малко по-добре и се отправи към къщата, в която бе стаята на Луиза.

Вонята на момичето от извънградското заведение още запушваше носа му и той отвори уста. Прокле се, че не се е прибрал снощи заедно с Луиза.

ГЛАВА 7

Като излезе от кръчмата, Луиза тръгна бавно към дома. Не ѝ се стоеше сама, без Блонди, затова реши колкото може повече време да убие поне в ходене. Не ѝ се хареса, дето Блонди трябваше да остане със Солти и Нокаут, но бе сигурна, че ще остане доволен, а и как иначе да му каже, че го обича?

Луиза извади кърпичка и грижливо избърса яркото червило от устните си. По-рано, когато излизаше, слагаше на устата и страните колкото може по-ярки червила, да привлича вниманието. Но сега Блонди щеше да остане при нея и тя вече няма да е онова момиче, което се мъкне по улиците и лови мъже. Сега тя принадлежи само на Блонди. Вече не е проститутка. Тя принадлежи на Блонди.

Сградите от двете страни на улицата отблъскваха ехтежа на токчетата ѝ и веднъж той звучеше тъпо, няколко стъпки по-нататък остро, металически, според настилната: на места бетонена, натрошена и хлътнала, другаде от едри камъни, нахвърляни, за да попълнят някоя дупка. Стари бяха тия тротоари, вечно влажни и мръсни. Несъзнателно тя погледна през рамо. Беше ѝ навик да поглежда назад: някой можеше да я следи. Доскоро погледът ѝ биваше изпълнен с надежда, сега със страх. Сега тя е като всички почтени момичета. Вече не е проститутка. И ако сега някой се зададе по петите ѝ, ще хукне да се скрие, да се заключи. Преди да срещне Блонди, молеше мъжете да я следват. Но сега, слава богу, тя е почтена и само негова.

Като наближи ъгъла, забеляза фигурата на мъж, но тя изникна някак неочаквано и късно и просто не ѝ остана време нито да прекоси до отсрещния тротоар, нито да се върне назад. Забърза, до вратата ѝ оставаше малко. Човекът протегна ръка, хвана я, дръпна я назад и я долепи до стената.

— Къде си тръгнала, малката? — Луиза се помъчи да се отскубне, но той я дръпна още по-плътно до себе си. — Много си се разбързала. — Луиза пак се опита да се освободи, налагайки си да не говори. Но той явно искаше да я заприказва.

— Какво толкова, малката?

— Пуснете ме! — ядосано извика тя и се дръпна с всичка сила.

Но човекът я държеше здраво и толкова грубо, че тя просто прехапа устни от болка.

— Какво толкова? — повтори той. — Искам за нещо да си поприказваме. — Не беше го виждала по-рано. На улицата винаги има непознати мъже. Но сега никой не я интересува, никой, освен Блонди. — Да дойда с тебе, а?

— Пуснете ме или ще викам за помощ. Тук наблизо живее мой приятел, може и да ви убие.

— Нека аз да ти помогна. Какво ти трябва? — Луиза се огледа, но освен тях двамата наоколо нямаше никого. Къде е сега Блонди да му види сметката на този? — Какво ще кажеш, малката? — Луиза отново се помъчи да изтегли ръка. Но той я стисна още по-здраво. И този беше като всички други. Всички по един и същ начин ти казват какво искат. Само Блонди е по-различен. — Хубавичка си — рече непознатият. — Да дойда с тебе, а? — Сега в паметта ѝ внезапно се върна мъчителният спомен за близкото минало, когато сама обикаляше същата улица и се мъчеше да намери кой да отиде с нея. Толкова често бе гладувала и единственото ѝ спасение биваха припечелените от такива мъже пари. Но ето че сега тя бягаше от един, който би ѝ оставил няколко долара. Да, но сега тя принадлежи на Блонди. — Хайде, малката, само за малко! — примоли се той. — Имам пари.

И тъкмо в този миг до слуха ѝ стигнаха тежките и бавни стъпки на полицаия. Още малко и ще се покаже иззад ъгъла. Луиза почувствува облекчение. Непознатият също долови твърдата походка на полицаия. Пусна я и изчезна в мрака. Луиза продължи, стигна вратата и влезе.

ГЛАВА 8

Блонди изкачи петте етажа и отвори вратата. Първата му работа бе да види спи ли Луиза. Но онова, което видя, го накара да се залепи до стената.

После изтича до леглото и разтри очи. Не можеше да повярва. Луиза лежеше просната напреко, главата ѝ висеше и почти допираше пода. Всичко наоколо бе в кръв, леглото бе просто напоено. Блонди се удари по главата и напрегна очи, отчаяно мъчейки се да възвърне здравия си разум. Вдигна Луиза в ръце, завика я по име, разтърси я, удари я по страните... опита всичко, което знаеше, за да я събуди. И чак сега забеляза, че главата ѝ виси някак необикновено — на врата ѝ, изпънат върху ръкава му, зееше дълбока рана от нож. Тялото ѝ бе отдавна изстинало.

Блонди седна на леглото. Сякаш внезапно се е пробудил от ужасен сън, за да се увери, че всъщност не е сън, а истина. От главата до петите тялото на Луиза бе издраскано, шията ѝ бе просто размазана, по гърдите и бедрата червенееха други рани. Ножът бе срязал левия ѝ крак до костта. В някои от раните стърчаха вълма от собствената ѝ коса. При всеки нов поглед той откриваше още и още гаври.

Внезапно скочи, изтича по стълбището и хукна по улицата, крещейки колкото сили държат. Няколко преки по-нататък един полицаи го спря. В невъзможност да каже нещо свързано, той поведе полицаия обратно и му показа тялото в леглото. Полицаят тутакси изтича обратно на улицата, засвири със свирката, появи се и втори, сетне трети, четвърти. Един от тях отведе Блонди, а останалите се качиха на петия етаж при мъртвата Луиза.

В затвора го сложиха в отделна килия и го оставиха да вика, докато гърлото му пресъхна. Изтощен и объркан, най-после той се отпусна и потъна в дълбок сън.

Събуди се в края на следващия ден. Слънцето залязваше кървавочервено на запад, а мракът го следваше по петите, готов да го погълне без остатък. Той усети последните му лъчи на главата си и се помъчи да си спомни станалото. Гърлото му бе сухо и стегнато от

болката на виковете. Дрехите му бяха разпокъсани и мръсни. Сакото му го нямаше. Като забелязаха кръв на ръкава, един от полицаите го бе взел. Замаян и безсловесен, падна назад върху коравия нар и отново заспа. Когато се събуди, бе отново ден, над него стояха двама мъже, които го ръгаха с палки. Все така изгубил ума и дума, той се остави да го поведат от килията на улицата, оттам в някаква друга сграда, където в стая, която му напомни съдилище, го чакаха още мъже. Сложиха го да седне, а един от довелите го вдигна главата му. Всички погледи бяха вперени в него, някой нещо му говореше. Поиска да му каже, че трябва да говори по-високо, но като отвори уста, от нея не излезе нищо. Всички го гледаха и се мъчеха да го накарат да говори. Но той не можеше. Един от тях обвинително го посочи и се обърна към съдията, седнал най-високо от останалите. Друг разтърси главата му и също каза нещо на съдията. Говореха, спореха, сочеха го с пръст. Някой му донесе чаша вода и му направи знак да пие. Изпи водата и не откъсваше поглед от приказващите, всичките сериозни и възбудени. Приблужи го един, който му премери пулса и се опита да чуе сърцето му. После каза нещо на съдията. Подир това се върна, дълго гледа в гърлото му и дори бръкна с грубите си пръсти. Накрая съдията махна с ръка, вдигнаха го от стола и отново го върнаха в килията. Дадоха му да пие някаква черна течност и капнаха в гърлото му нещо парещо и мазно. След това се отпусна и отново заспа.

ГЛАВА 9

Като ученик Блонди старателно учеше уроците си по граматика и история, по аритметика и правопис. Стараеше се да запамети всяка дума на учителя. Но въпреки всички усилия бележките му бяха все ниски. Само по география бе отличен, беше пръв в класа. Знаеше повече и от учителя. Знаеше всички големи реки, градове и страни по земното кълбо. Знаеше къде се отглежда ориз, къде расте памук, къде става най-хубавата пшеница. Географията знаеше по-добре от всички в цялото училище. Но в останалите предмети бе вечно на опашката.

Веднъж в училището направиха общ изпит по география, учениците се наредиха покрай стените на стаята и към края на изпита тон видя, че е останал единствен. Как ли не се мъчи учителката да измисли колкото е възможно по-сложен въпрос, но и тя не бе в състояние за нищо да се сети. Накрая му дадоха награда за най-добри познания по география — нова-новеничка книга, „Детска история на Англия“, цена двайсет и пет цента, написана с молив на гърба.

На следващата година в неговия клас география нямаше. Трябваше да се учи литература, история и алгебра вместо аритметика. Поиска от учителката разрешение сам да учи география, но му казаха, че вече е голям за география. Така изостана в литературата и алгебрата, че след коледната ваканция го досрамя да ходи на училище. Тогава баща му го прати в съседната околия, да живее при самотната си леля. Още непристигнал при леля си, той вече страдаше от носталгия, но тя не го пусна да се върне. Нареди му да стои в двора пред къщата и нито веднъж не му позволи да играе на улицата с другите момчета. През лятото писа на баща си, че нека да се прибере у дома. По неизвестни причини не получи никакъв отговор. Блонди зачака писмо, но писмо изобщо не пристигна. Към края на лятото се почувствува тъй изоставен и самотен, че една нощ се облече и докато леля му спеше, излезе от къщата ѝ и тръгна — вървя цяла нощ, а на сутринта се намери в непознатата околия, недалеч от морето. Долавяше мириса на солената вода, земята тук бе равна и мочурлива. Продължи да върви по пътя и през деня. Никой дума не му каза. На смрачаване приближи

покрайнините на някакъв голям град и от двете страни на пътя се заредиха гъсто застроени къщи. С падането на нощта пред себе си видя неясно жълточервеникаво сияние, ниско легнало над къщите. Още малко и се появиха първите светлини. Вече стъпваше по паваж, а в средата на улицата прогърмяваше трамвай. От двете страни видя циментови тротоари. Пряка след пряка, най-сетне се озова в центъра на големия град, чийто въздух ехтеше от глъчка.

От бягството си до този миг не бе турял залък в уста. Мина покрай няколко ресторанта, от които се носеше полъх на ястия, вътре забеляза мъже и жени, насядали около масите да се смеят и да лапат, каквото си поискат. Какво можеше да стори? Нямаше никакви пари.

На един ъгъл спря, съгледа група мъже, които оживено разговарят, и ги попита къде би могъл да се нахрани. Един от тях му посочи ресторанта отсреща. Блонди го докосна по ръката и призна, че няма с какво да си плати. Мъжете млъкнаха, изгледаха го, после избухнаха в смях. Блонди се затича по улицата, изпроводен от подигравките им. Продължи да обикаля и да търси храна, по нозете му излязоха мехури и след час изведнъж реши да се върне при леля си. Обърна се начаса и тръгна назад по същия път, по който бе дошъл. Но колкото повече вървеше и колкото повече бързаше, толкова по-чужди му се струваха улиците и сградите. Не губейки надежда, че все пак ще открие обратния път, продължи да обикаля още час. Огладня още по-страшно. Някои от улиците бяха тъмни, плашеха го. Накрая се спря, объркан от този град и изгубен в него. Гърлото му се стегна в ридание. Повече не можеше да стои на отеκληте си нозе, падна на тротоара и заспа. Беше четиринайсетгодишен.

ГЛАВА 10

Блонди отвори очи. Един от пазачите го друсаше за рамото, а пред килията стояха Солти и Нокаут. Пазачът дръпна одеялото от Блонди и му направи знак да става. Вън бе отново ранна утрин.

— Здравей, Блонди — подвикна му Солти, — Как се чувстваш?

Нокаут Харис замислено въртеше верижката на часовника си. Пак беше с нов костюм.

— Можеш да си вървиш, приятелю — каза му пазачът. — Вече не те искат тука. Иди оттатък при капитана, иска нещо да те пита...

— Тръгвай, Блонди — каза Солти и го издърпа през вратата. — Всичко свърши. Казах им, че цяла нощ си бил с мен и с Нокаут.

Блонди се подпря на рамото му. Близо три дни не беше хапвал. Коленете му се подгъваха, едва можеше да ходи. Но главата беше бистра. Сега вече всичко си припомни.

— Как си? — попита го Харис и пое другата му ръка.

— Откриха ли оня мръсник?

— Не — отсече Солти. — Нищо не са открили. Но теб това не те засяга. Какво става с мача? Как се чувстваш?

— Не искам да се бия — каза Блонди.

— Не искал! — извика Солти и разтърси ръката му. — Сега вече няма накъде. Всичко е подготвено. Забрави тая госпожица. С нея е свършено. Аут. Забрави я, чуваш ли? И почвай да се готвиш, че време не остана.

В съседната стая го разпитаха, разказа им всичко, което знаеше за Луиза. Накрая му казаха, че ако им потрябва, ще го повикат. Солти бе платил петстотин долара гаранция.

После взеха такси и отидоха в кафенето. Насядаха, а Солти дръпна стола си по-близо до Блонди.

— Кога почваш тренировките?

— Не знам. Къде ще тренирам?

— Може и в залата на Нокаут. Той за сега ще почива, във форма е. Най-много по половин час на ден, повече не му трябва. Можеш в неговата зала...

— Добре — съгласи се Блонди. — След няколко дни почвам. Сега нещо не ме бива.

— О, за бога, я забрави тая госпожица! С нея е свършено и толкоз! Край. Отде накъде ще се мъкнеш като побъркан заради нея? Забрави я, Блонди! Предстоят ти два мача. А от нея няма и помен. Майната ѝ!

— Кой може да е бил той... — разсеяно попита Блонди.

— Отде да знам? Ти сега имаш работа, трябва да се готвиш. Стига си мислил за нея. И без това щеше да те захвърли. Знам ги аз тия...

— Дръж си езика, Солти! Тя беше моя! Да мълчиш! Я на теб да ти се беше случило, сигурно щеше да опищиш целия град.

— Слушай, аз с такива нямам нищо общо и заради никого не си губя от съня. Какво от това? Момичета колкото щеш. Че и по-хубави... Жена не можеш дълго да задържиш. Почват да гният. По-често ги сменяй и ще бъдеш по-щастлив. Останеш ли с една, ще заприличаш на избеляла риза. Слушай какво ти казвам, разбирам ги тия неща.

— Махай ми се от главата! Аз исках да се ожения за нея, деца да имам.

— Да се ожениш ли! — изсмя се Солти. — За какъв дявол ти е да се жениш за такава? Господи! Може да има всяка от квартала, с една решил да се връзва! И да се жени! Трябва ли ти жена, колкото искаш! И деца им прави, ако щеш. Аз сигурно имам вече двайсетина дечурлига от такива.

Блонди се наведе да яде.

— И аз имам цяло стадо деца — обади се Нокаут. — Ако можех да ги събера всичките щях да отворя театър. Какъв татко съм аз, е-хей! И близнаци си имам тук-там.

— Абе ти щеше да плюеш огън след една седмица, ако не бяхме ние с Нокаут да те измъкнем — прекъсна го Солти. — Знаеш ли тая работа?

— Какво? — Блонди се надигна, схващайки смътно смисъла на тия думи.

— Такова! Бяха ти намислили електрически стол, дето си накълцал госпожицата, ама добре, че им казахме с Нокаут къде си бил през нощта! Чак в оная къща ходиха да проверят и като разбраха, че не

лъжа, пуснаха те. Как щеше да ми се изпържиш след една седмица, ако не бях те измъкнал!

Блонди ядеше, като че умира от глад. Разбираше, че Солти говори истината. Тъкмо Солти го бе измъкнал от затвора. Беше му ясно, че ако Солти бе пожелал, положително щяха да го турят на електрическия стол. Все му е едно на Солти. Но сега той, Блонди бе негова собственост. И Солти се грижеше за него. Позволяваше си дори щедрост.

ГЛАВА 11

Стегнат в червени копринени гащета, Блонди се провря през въжетата, качи се на ринга и зачака Нокаут. Тълпата почна да дюдюка. Когато за последен път бе на това място, той спечели презрението на публиката. Падна. А тълпата не забравя. Сега никой не даваше и пукнат петак за него, никой не го чакаше да бие. Но Блонди бе решен да им покаже. Ето, той се връща на ринга! Той се връща, Нокаут Харис ще падне в нозете му и той ще бъде победител. Ей-сега ще се разправи с Нокаут Харис. Нали тълпата непрекъснато иска нокаут? Тази вечер ще получи един. Има да съжالياва Нокаут, че е оставил памука в Джорджия! Тази вечер Блонди ще го прати точно там — да бере памук!

Тълпата искаше кръв. Искаше да види как кръвта ще Шурне от носа на Блонди. Иска да види кръв по въжетата. Иска при всеки удар на Нокаут от Блонди да пръска кръв и да залива първите редици. Тълпата освиркваше и се подиграваше на човека, застанал на ринга в очакване на Нокаут Харис.

Нокаут се качи на ринга и вдигна ръце за поздрав. Тълпата пощуря. Нали тя го бе кръстила Нокаут! Сега тя очакваше от него да оправдае името си. Той изпитваше задоволството на шампион. Но по тайната уговорка със Солти, тази вечер той трябваше да падне. Блонди щеше да го победи. Нито Блонди, нито тълпата подозираха, че може да има подобна сделка. А Блонди се канеше да бие. Трябваше да изхвърли Нокаут от ринга поне за един месец. Тълпата поздравяваше Нокаут и освиркваше Блонди. Завързаха им ръкавиците.

Нокаут седеше на столчето си и се усмихваше на Блонди. Блонди го стрелкаше през ринга. Ако въздухът му стигне, ще довърши негъра. В ръцете си имаше сила за това, само въздухът да стигне! Защо сега Луиза не е тук! Тя беше сигурна, че той ще спечели. Онази вечер, преди да се появи Солти, тя го бе уверила, че ще спечели.

Реферът го извика в средата на ринга, а тълпата зарева за Нокаут. Блонди се върна в своя ъгъл и опъна мишци на въжетото. Някой отзад му

казваше какво трябва да направи. Той знае какво трябва да направи. Ще размаже кръвта на негъра по целия ринг.

Гонгът удари и тълпата млъкна. Зачака да види кой ще нанесе първия удар. И беше сигурна, че това ще е Нокаут. Блонди е страхливец, нали последния път се отказа!

Блонди се хвърли напред и посрещна Нокаут с два леви в тялото. Нокаут подскочи назад с усмивка и се опря на въжетата. Тълпата трябваше да си помисли, че си играе с Блонди. Блонди почна да се върти по ринга, мъчейки се да пробие гарда му. Нокаут искаше да си поиграе с него, но Блонди почна твърде рязко. Нокаут не беше свикнал с такова нападение. Но нали и без това в третия рунд ще падне. Блонди му нанесе още два. Нокаут се сви. Като се приближиха отново, Блонди го засипа с дъжд от къси леви и десни и го върна на въжетата. Нокаут отново се сви. Дръпна се назад и след това така удари Блонди в челюстта, че за малко не го свали. Нокаут можеше да удря. Тълпата закрещя и поиска да види Блонди на тепиха. Нокаут се дръпна назад и първият рунд свърши.

С удара на гонга Блонди се втурна напред и едва не повали негъра със силата на движението си. Нокаут се опря на въжетата, но Блонди го изтегли в центъра и докато Нокаут се опомни, бомбардира го с десетина къси. Нокаут остана в клинч. След клинча нанесе един десен точно в бъбрека на Блонди. Блонди се завъртя. Беше силен удар. Заболя го. Нокаут танцуваше и чакаше Блонди да поведе. Блонди притисна негъра до въжето и с няколко леви и десни го накара да се сгъне. От лявото око на Нокаут протече кръв. Нокаут взе да отстъпва. Не беше доволен от ръкавиците на Блонди. От тях болеше.

Блонди отново притисна негъра в ъгъла. Нокаут се помъчи да се измъкне, но Блонди го държеше с къси удари в тялото и го принуди на клинч. В средата на ринга си размениха още по няколко удара. Блонди взе да тревожи негъра. При всяко нападение на Нокаут Блонди посрещаше челюстта му с по един ляв. Нокаут се ядоса. Блонди го посрещна с един десен в челюстта, последван от серия къси с две ръце по главата и по тялото. Нокаут отстъпи. Блонди го последва до въжетата и проби гарда му с един ъперкът. Последва втори. И трети. И още един, и още един. Главата на негъра се залюля напред-назад като тренировъчната круша. Един светкавичен десен от рамото до челюстта го довърши. Блонди се канеше да продължи, ала Нокаут се свлече в

краката му. Реферът почна да брой. Десятката на Нокаут. И гонгът не можа да го спаси.

Тълпата се изправи на нозе и закрепця. Блонди страхливецът се бе върнал на ринга с най-страшния нокаут в цялата си кариера. Сега всички до един бяха с него.

ЧАСТ ВТОРА: МИСИЗ БОКС

ГЛАВА 12

Застанал на ъгъла на улица Хейстингз и булевард Линкълн, Блонди се чудеше какво да прави. Преди малко се бе видял със Солти, помъчи се да измъкне малко пари. Но както обикновено, Солти го отпрати. Парите били вързани в кърпа, но до една седмица нямало как да ги вземат. Блонди знаеше, че Солти го лъже. Нокаут Харис беше червив от пари.

Облегнат на лампата, Блонди наблюдаваше хората, които пресичат булеварда. Беше твърде късно за кино и твърде рано за леглото. Не му се ходеше в кръчмата. Още нямаше десет.

Покрай него бавно минаха две момичета, очевидно чакащи някой да ги спре. До тротоара закова автомобил с двама мъже, нещо си казаха с момичетата и продължиха. Не стана. Или момичетата не са харесали мъжете, или пък обратно. Така ще е, повече второто — има толкова много момичета, че всеки може да избира. Така ставаше. Двете стигнаха другия ъгъл, прекосиха улицата и се скриха в тъмнината.

Блонди запали цигара и се облегна на железния стълб в очакване да стане нещо. Следващия мач с Нокаут щеше да е след две седмици. И вторият път ще бие негъра.

От мрака изникна някакво момиче и спря до Блонди. Спря и зачака да я заговорят. Глобусът отгоре хвърляше ярка светлина. Не беше за изхвърляне. Няма да го е срам, ако го видят с нея.

— Здравей, Блонди — продума тя.

Блонди се изпъна и се вгледа в лицето ѝ. Сега бе вдигнала поглед към него и лампата я осветяваше добре. Никога не беше я виждал.

— Откъде знаете кой съм? — попита той.

— Нали вие сте Блонди Найлз, боксьорът?

— Да. Но откъде знаете?

— Видях ви на снимка във вестника.

— Добре. И какво ще искате?

— Нищо. Мислех си, че може да ви се харесам.

— Зависи — каза той и я обиколи. — С какво се занимавате?

— С нищо.

— И какво да правим?

— Какво да е. Каквото искате.

— Аз скоро ще си лягам. Легнете си с мене.

— Къде?

— Няма значение.

— Тогаз елате у нас.

— Чудесно — каза той. — Къде живеете?

Тя му каза адреса. Отидоха до спирката на автобуса.

— Казвам се Гертти — каза му тя, като се качиха.

— Така ли?

Беше дървена къща на три етажа. На времето сигурно е била боядисана в бяло. Сега изглеждаше запусната и мръсна.

— Ето, тук живея.

Качиха се по стъпалата и влязоха. Посрещна го особена миризма, остра и хапеща. Напомни му дезинфекционен разтвор. Блонди последва Гертти в хола и хвърли шапката си на масата. И по-рано е ходил в такива къщи. Питаше се колко ли ще му поиска момичето. Тя го поведе по стълбището към втория етаж. Навсякъде горяха лампи.

— Ето я моята стая — рече тя, отваряйки една врата.

— Прилича на първокласен хотел — каза Блонди, виждайки богато подредената стая.

Гертти го остави и изчезна. Блонди обиколи стаята, опипа леглото и столовете. Бяха широки и меко тапицирани. Леглото беше с два дюшека. Приятна стая, също като в хотел. След малко вратата се отвори и момичето въведе една по-възрастна жена.

— Това е майка ми, Блонди — представи я тя. — Мамо, това е Блонди Найлз, боксьорът, дето оная вечер би Нокаут Харис. Нали помниш, че ти разправях?

— Изглеждате чудесно — каза жената, изучавайки го с поглед. — Надявам се да ви хареса у нас. Чувствайте се като у дома си.

Блонди бе смутен от присъствието на майката. Бе чувал как на подобни места разстрелвали мъже... или може би това е съдържателната на къщата? Приблужи прозореца и погледна навън. После тихо приглади коса. Майката на момичето си излезе.

— Я кажи — поде той, когато вратата се затвори, — що за заведение е това? Тази наистина ли ти е майка? Не си ли правите някаква шега с мене?

— Разбира се, че това е майка ми. — Герти се разсмя. — Но тя няма нищо против. Лично тя много те харесва, намира те дори за красив. И е доволна, че те доведох.

— Но тук не мога да остана през нощта.

— Как да не можеш? И мама иска. Много те е харесала. Би искала да прекараш нощта с нея. — Герти замълча за миг и се усмихна. — Искаш ли да спиш с нея? Доста е дебела, но доколкото знам, на вас ви допадат по-дебеличките. Нали?

— А къде е баща ти?

— Татко е долу. Тук никога не идва.

— И какво ще каже?

— Нищо. Все му е едно.

Блонди седна на един от широките столове и млъкна... Някой на горния етаж се движеше. Изскърца стол, тръшна се врата. Дочу се нещо като човешки плач.

— И какво ще искате? Наем, закуска...

— Нищо. Нали си ми на гости.

Блонди все още нищо не можеше да проумее, но реши да приема нещата каквито са. Герти му беше интересна, нищо че е малко странна.

— Но дали ще можем да спим заедно?

— Стига да искаш.

— А какво ще каже баща ти?

— Нищо. Татко и мама не се интересуват от подобни неща. Мама дори също ще иска да спи с тебе.

— Чудесно! Тогава оставам.

Беше тихо в тази необикновена част на града. Отвън не долиташе никакъв шум. Беше тихо и мирно като на село. И въпреки това само на няколко преки от тук минаваше въздушната железница, почваше метрото.

Блонди остана на стола да чака Герти. Тя имаше поведение на глуповато момиче, но сега това беше без значение. Бе слязла на долния етаж. Къщата притихна. Но горе отново се чуха стъпките на боси нозе, отново долетя тих плач. С връщането на Герти обаче той забрави всичко.

ГЛАВА 13

Като се събуди на другия ден, Блонди бързо се облече и огледа. Герти бе вече станала и слязла на долния етаж. Блонди се изми и също слезе. Имаше нещо необикновено в тази къща и в хората, които я населяват. В нея се извършваше нещо небивало. И докато се мъчеше да открие на какво се дължи това, Блонди намери Герти и майка ѝ да закусват в трапезарията. Мисиз Бокс, майката на Герти, бе загърната в зелено кимоно и носеше на главата си шапчица от розова дантела. Тази сутрин тя му се стори огромна и яка. Снощи явно е била с корсет. Имаше малки и тлъсти ръце, украсени с шест-седем пръстена. На единия от тях бе закрепен едър диамант. На нозете си носеше чехли от кафяв филц.

Блонди застана на прага, загледан в двете жени, майка и дъщеря. Майката бе седнала с лице срещу него и ядеше рохко сварено яйце. Бъркаше в него с лъжичка, поднасяше го между устните си, а езикът го грабваше и препращаше в гърлото. С другата си ръка бе обгърнала чиния препечен хляб. Избелялото ѝ зелено кимоно се разтваряше на гърдите, прихванато чак и единствено на кръста. При всяко навеждане над яйцето гърдите ѝ, тежки и увиснали, се удряха в масата и капакът на кафеника почваше да подскача. Герти бе облечена в лилаво копринено кимоно. Косите ѝ бяха сресани и привързани със синя панделка на тила, откъдето се спущаха над гърба, достигайки облегалото на стола. Беше извънредно хубава, ала в очите ѝ все още се четеше някакъв странен блясък.

— Добро утро, Блонди — поздрави го Герти.

— Ела и седни до мене — рече мисиз Бокс. — Ей-сега ще ти донесат закуска — и тя удари звънчето, което стоеше до лакътя ѝ.

— Не сядай там, седни тук, до мене — каза Герти.

Блонди се поколеба. Готвачът внесе закуската му на поднос и остави всичко на празното място между двете жени. Блонди дръпна стола и седна.

— Как ти харесва у нас? — фамилиарно попита мисиз Бокс.

— Много е хубаво — отвърна Блонди, — само че...

— Знам какво искаш да попиташ — прекъсна го мисиз Бокс. — Искаш да знаеш що за къща е това, нали? Първо на първо, това е един почтен дом. Преди да пораснат двете ми дъщери, държах друга, по-особена къща, но после я продадох срещу доста добра цена. Сега държа къща за болни жени.

— За какви?

— За болни жени — обади се Герти.

— Да — продължи мисиз Бокс, — и сега имам пациентки. Идват за операция.

— За аборти — прошепна Герти.

— Почтен дом — настоя мисиз Бокс. — Тук няма нищо скрито-покрито. Поиска ли жената операция, постъпва при нас и я гледаме, докато стане време да си върви. На третия етаж са, та много-много не ни смущават.

— Ас какво се занимава съпругът ви? — попита Блонди, неспособен да схване мястото на един човек, който разрешава на жена си и дъщеря си да канят чужди мъже в леглата си.

— Сега с нищо — отвърна Герти. — Върти се из къщи и помага.

— Мъжът ми е инвалид. Гледа си живота, а ние се грижим за него. Преди години нещо му се случи и се оказа от голяма полза. Сега е просто чудесен. Добър и нежен като дете.

— Какво му се е случило?

— Нещо като случайност, само че нарочно — рече Герти.

— Аз ще ти обясня. — Мисиз Бокс се наведе към Блонди. — Направиха му нещо като на мъж.

— Какво?

— На татко нищо не бива да казваш — намеси се Герти. — Не обича да говори за това.

— Ето как стана — поде мисиз Бокс и прибра кимоното на гърдите си. — Една зима мъжът ми замина на юг за Флорида, малко да поработи. Нямах пукната пара и по-голямата част от пътя минал на автостоп. Като стигнал до Южна Каролина, спрял една вечер в някакво градче и отишъл да спи в нечий хамбар. Искам да ти кажа, Блонди, че мъжът ми цял живот е бил много добър към мене. И преди да замине на юг, все преследваше момичетата, ама нищо лошо не им правеше и аз му позволявах...

— Кажи му какво станало в Южна Каролина — прекъсна я Герти. — Пак се отплесваш.

— А, да! Отишъл да спи в нечий хамбар, някъде горе на високо, не знам как му викат, дето си държат хората сеното. Като се събудил на сутринта, гледа, едно момиче събира яйца в сеното. Ако познаваше мъжа ми, щеше да се сетиш какво направил.

— Нещо с момичето — избърза Герти, нетърпелива да чуе края на историята.

— Точно така, Блонди. Изнасилил момичето. Не знам защо, ама нали ти казвам, все му шареше окото. Изнасилил горкото момиче и излязъл от хамбара.

— Тогаз го пипнали мъжете — прибави Герти.

— Затвори си устата, Гертруд, нали аз разказвам!

— И какво станало после? — попита Блонди.

— Като излизал, видяла го майката на момичето, а си знаела, че дъщеря ѝ е там да събира яйцата. Събрала просто две и две и тозчас хуква да види. Намира момичето на пода, изнасилено и така нататък. И като почва да вика, събира се народ и погват мъжа ми. Хващат го, връщат го в хамбара и момичето потвърдило. Тогаз го турили в един автомобил, откарали го вън от града и му направили операция.

— С нож — обясни Герти. — Отрязали.

— Точно така — продължи мисиз Бокс. — Нарязали му мъжкото достойнство на парчета, а да знаеш как боли!

— И оттогава не е никакъв мъж — заключи Герти.

— Та затова сега аз и дъщерите ми си правим, каквото си щем. След тая случка на юг все му е едно ние с какво се занимаваме. Моите любовници си идват у нас редовно, при дъщерите ми идват... Впрочем ти май не си виждал по-малката.

— Не — каза Блонди и се огледа.

— Няма я. Но скоро ще се върне. И с нея трябва да спиш. По-фино същество не си виждал.

— Не приказвай така мамо! Нали аз доведох Блонди. Не е честно да ми го отнемат.

— Ти мълчи, Гертруд! Довечера Блонди ще спи с мене и после, когато си поиска, ще идва при мене. Но с малката трябва да внимаваш, Блонди. Тя е истинско дете. Обещавах, нали?

Блонди гледаше с ококорени очи и явно нищо не можеше да разбере. А и какво можеше да каже!

— А кой шумя отгоре цяла нощ? — попита той.

— Олеле, боже! Дрезгаво извика мисиз Бокс. — Забравихме жената в ъгловата стая! Чух я снощи да ме вика, но съм заспала. Бас турям, че е опънала петалата. Веднага отивам да я видя. — И тя стана от масата, събаряйки стола, и излезе. При стъпките ѝ порцеланът в големия бюфет задрънча.

— Къде отива? — попита Блонди.

— Горе, да види дали жената не е умряла. Толкова са много, че време не ни остава за всички да се грижим. Всяка седмица умират по една-две. Сега имаме девет оперирани, две чакат днес доктора. Винаги е пълно при нас. Майка ми добре печели. — Блонди бе свършил закуската си и запали цигара. — Да се качим в стаята ми — предложи Герти. — Искам да си поговорим без мама, тя навсякъде си пъха носа.

Минаха през хола и заизкачваха стълбите. В подножието на стъпалата за третия етаж стоеше мисиз Бокс и носеше нещо на рамо, мъчейки се да уравни тежестта. Като зърна Блонди, пусна товара си на пода. По очертания приличаше на женско тяло.

— Коя е? — попита Герти.

Мисиз Бокс се изправи и почна да си прави вятър с реверите на кимоното.

— Онова момиче от Харпързбърг — каза тя и млъкна да си поеме дъх. — Трябва да е умряла рано снощи. Помня, че викаше, но толкова ми се спеше, че не си направих труда да видя какво иска. — Някъде долу вятърът затръшна някаква врата. Ударът прокънтя из цялата къща. — Виж — мисиз Бокс отви чаршафа от трупа, — отдавна е мъртва. Нямало е никакъв смисъл да си губя съня.

Долната половина на трупа беше почервеняла, бедрата подпухнали и посинели. Отравянето на кръвта бе обхванало цялото тяло.

— И сега какво ще правите? — попита Блонди. — Къде ще я сложите?

— Я по-добре ми помогни да я свалим до избата.

Блонди вдигна трупа и заслиза. Млада и дребна, жената отдавна бе изстинала. Тялото беше напълно вдървено. Трябва да е била хубава. Блонди се запита къде ли е сега мъжът ѝ. Мисиз Бокс и Герти вървяха

подире му и сочеха пътя. На вратата на избата мисиз Бокс запали лампата и влезе първа.

— За сега я сложи тук — нареди му тя, показвайки една грубо скована маса.

— А после? — попита той, оправяйки дрехите си.

— Довечера ще я изнесат. През деня е невъзможно. Ще видят от полицията.

— И къде ще я закарат довечера?

— В такива случаи викам едни хора. По-рано ги горях в пещта, но тия ми плащат за всеки труп, та се отказах. Не знам какво ги правят, май ги продават. Аз взимам по пет долара на парче, но те сигурно много повече. По-добрите вървят докъм двайсет и пет. Не мога да ги връщам по домовете им. Току-виж викнали полиция и ме пипнали.

Блонди и Герти се върнаха в стаята, където бяха прекарвали нощта. Герти оправи леглото, свали кимоното си и навлече друго. После седна в скута на Блонди и впи влажните си устни в неговите.

ГЛАВА 14

Кастрираният Бокс можеше да постави кибритена кутия в дясната си длан, да сгъне пръсти отгоре ѝ и кутията изчезваше. Нещо повече: взимаше по една кутия във всяка длан и двете изчезваха едновременно. Недоволен от такава демонстрация, слагаше по две кутии във всяка длан, затваряше ръце и четирите кибрита се стопяваха. За нещастие сръчността му на фокусник малко издишаше при четирите кутии и затова наблюдателното око би открило как последните две потъват в джобовете на сакото му. Но общо взето, малцина бяха любителите-фокусници, които можеха да изпълнят този номер с такава бързина. С това се занимаваше почти по цял ден, имаше дори няколко тома за магиите и фокусите. В ранната си младост, много преди катастрофалното пътешествие за Флорида, бил помощник на илюзиониста Худини. Така поне твърдеше.

Седяха двамата с Блонди на задната веранда и разговаряха за живота. Бокс беше надарен събеседник. Веднъж на времето изнесъл трийсет и седем лекции за деветнайсет дни в двайсет и три щата; повикали го да замести някакъв гостуващ английски литератор, който внезапно получил алкохолен делириум. Така поне твърдеше.

Щедър лъжец беше този Бокс.

Мисиз Бокс бе поканила Блонди да остане у тях и да ѝ помага. По това време на годината в къщата имаше обикновено по дванайсет до петнайсет пациентки. Беше средата на лятото.

След миг на верандата излезе и мисиз Бокс и възторжено възкликна по адрес на лятото. Обичала лятото, защото след него идвала есен. Но защо ѝ харесва есента, така и не обясни.

Мисиз Бокс настояваше Блонди да остане, а Блонди не искаше. Но в тази жена имаше нещо, което го караше да ѝ доставя удоволствие. Не че я харесваше. Напротив, намрази я. Но тя успя да го прекърши посредством влиянието на изключителната си личност. Трябваше само да намекне, че е необходимо Блонди да се качи горе и да свърши туй или онуй, и той веднага тръгваше. Още по-необикновено бе това, като се има пред вид, че освен със силата на психиката, тя нямаше върху

него никаква друга власт. Размекваше волята му, променяше мислите му и така господстваше над него, че той не вършеше нищо без нейното одобрение. Герти я нямаше. Вече седмица Блонди не беше я виждал. Нощно време той често лежеше буден до едрите телеса на тази жена и си въобразяваше как се надига и крадешком избягва от къщата ѝ. Но не бе в състояние нищо да направи. Така пълна беше нейната власт над него. Лежеше буден до жената, чието туловище сигурно тежеше колкото три обикновени жени, а тя се извърщаше, потупваше го по ръката и го дръпваше да се любят. Отвращаваха го тлъстите ѝ лапи, лошият ѝ дъх и огромното ѝ грозно тяло, но отвръщаше на нейните милувки. Тя самата искаше това и той нищо не можеше да откаже.

Задълженията на прислугата бяха прехвърлени върху Блонди. Рано сутринта се качваше на третия етаж, почистваше стаите, оправяше празните легла, пълнеше каните с прясна вода и изхвърляше цокалата. След това се завираше в малката кухня да измие кръвта от пъстрата мушама на масата. После ливваше газ в печката и изгаряше напоените с кръв парцали и остатъци от абортите. Следобед слизаше на втория етаж, подреждаше леглата и помиташе стаите и хола. Нощем вършеше онова, което му искаха. Веднъж-дваж в седмицата смъкваше по някой труп до избата и го опаковаше в кеневирен вързоп — в този вид после го товареха на камиона.

Мистър Бокс не вършеше нищо. Седеше по цял ден на задната веранда, пушеше и говореше, комуто се случи. Лекарят, който идваше всяка вечер и всяка сутрин да нагледа пациентките, нямаше нищо общо с никого от семейството. Не разговаряше нито с мисиз Бокс, нито с мъжа ѝ, нито с Блонди.

Блонди забрави, че му предстои втори мач с Нокаут Харис. Сега вече оставаха само два дни, но той бе загубил всякаква форма. И най-странното беше, че когато се сети за това и каза на мисиз Бокс, а тя му позволи да стане сутринта в шест, да отиде вечерта на ринга, но да се върне до полунощ, той най-напред си каза, че няма нищо по-глупаво от това някой да му нарежда какво трябва да прави, но само след миг осъзна, че ще постъпи точно така.

Бокс хвана Блонди за ръката и го поведе по стълбата за зимника. После спря наскреп път и му прошепна:

— Тук долу имам за тебе едно момиче. — Блонди погледна в лицето му и се отдръпна. Но Бокс отново го дръпна за ръката. — Имам

за тебе едно момиче — и посочи ъгъла, където слагаха кеневирените чували. Блонди се остави да го водят. В ъгъла Бокс се изправи на пръсти и пошушна в ухото на Блонди: — Виждаш ли я? Как ти харесва? Та тя е тъкмо твой тип. Ако не е, кажи ми каква искаш и аз веднага ще ти доставя. — Блонди надзърна в ъгъла, после изгледа Бокс. Там нямаше никакво момиче. Хрумна му изведнъж, че може би Бокс е скрил някой труп в чувалите и сега го води при него. — Не ти ли харесва това? — смушка го Бокс. — Казва се Хау.

— Хау ли? А презимето?

— Хау, Хау... Хау Хау Хау. — Блонди го изгледа смутен. Човекът се смееше на собствената си шега и а-ха да се пръсне от смях. Блонди поклати глава и каза, че в ъгъла не вижда нищо. — Но ето я там, легнала. Не виждаш ли? Върви да я прегърнеш! — Блонди се отдръпна от стълбата, водеща направо горе в кухнята. Никой не можеше да го накара да прегръща мъртъвци, ако тъкмо това му е хрумнало на Бокс. Бокс е луд. Но той отново бутна Блонди към ъгъла. — Не се срамувай, прегърни я! Погъделичкай я под мишниците. Тя много обича. Цяла сутрин съм я гъделичкал. — Блонди падна върху чувалите на колене. Бокс коленичи до него. Горе някъде готвачката ходеше от печката до масата. Блонди чуваше тежките ѝ стъпки. Върху чувалите нямаше никакво момиче. — Не се срамувай. Никому няма да кажа. Най-напред ѝ вземи чадъра и го отвори. После ѝ свали шушоните и шлифера. Излизала е на дъжда. — Блонди погледна надолу, но не успя нищо да види. Не бе валяло от три седмици, тревата във изгаряше, листата съхнеха на клоните. Бокс беше луд. — Тя ми е стара любовница, но сега си имам нова и ти я преотстъпвам. Като ни остане време, ще ти разкажа за нея. Живее на гробището — Блонди се наведе. Бокс застана отзад и го блъсна. — Хайде, покажи ѝ, че си мъж! — Очите му светеха възбудено, лицето му сияеше от радост. Подскачаше около Блонди ту от едната страна, ту от другата и тихо се смееше. Сетне измъкна часовника си и потупа Блонди по рамото. — Стига толкова. Пак ще дойдем. Кажи ѝ сега колко си останал доволен, върни ѝ чадъра и шлифера. Не бива да се мокри. Ха дай ѝ сега и шушоните. — Като се качваха обратно по стълбите, Бокс хвана Блонди за ръката: — На жена ми нищо да не си казал! Ще почне да ревнува.

И Блонди обеща да не казва на мисиз Бокс за момичето в зимника.

ГЛАВА 15

Блонди стоеше пред часовника в хола и чакаше минутната стрелка да стигне числото 12. Голямата вече сочеше шест. И когато се чу първият от шестте звъна, той си сложи шапката. На третия удар отвори вратата и хукна по улицата. За миг се обърна да изгледа къщата. Стори му се, че в нея има нещо мъртвешко. Пепелявосива, тя бе като стогодишна. През един от мръсните прозорци на горния етаж се процеждаше мътна жълтеникава светлина. Всичко останало тънеше в мрак. Блонди затича към входа на подземната железница. Тук имаше други хора, мъже и жени, чиито действия и постъпки никой не диктува. Купи си билет и зачака. Влакът пристигна, той се намести в крайчеца на една седалка и се взря навън да не пропусне спирката. И когато изкачваше стъпалата на спортната зала, където щяха да се бият с Нокаут Харис, мистър и мисиз Бокс изведнъж останаха някъде ужасно далеч. Стори му се, че е спал цял месец и току-що се е пробудил, тъкмо навреме за мача.

Като влезе в съблекалнята, свари Солти Бенкс да разговаря с двама души до масата. Като го видяха, скочиха и го зяпнаха с отворени уста. Солти пръв се окопити и отново седна.

— Къде, в името Христово, се изгуби? — изненадан, но и гневен го попита той.

— Има ли някакво значение? Нали сега съм тук! — Блонди се боеше да разправи за мисиз Бокс, която не го е пускала да излиза. Солти и останалите веднага щяха да му се присмеят.

— Ти си най-невъзможният тип, с когото някога съм се захващал. От една седмица те търся из целия град, та дори и в кофите за боклук съм надничал. Къде беше, дявол те взел?

— Виж какво, Солти. Нищо ми няма и съм готов да се срещна с Нокаут Харис. И без това теб друго не те интересува. Готов съм да се бия. Ясно?

Солти се усмихна през зъби. Приблужи, опипа мускулите му, удари го по гърдите и в корема.

— Карай, Блонди! Само се пошегувах. Разбира се, че нищо ти няма. Полегни малко да починеш. Всичко съм ти приготвил. Знаех си, че ще дойдеш навреме. Въпреки това бях намерил един толкова да прилича на тебе, че и на комисията за претеглянето не можах да го познаят. И ако не беше дошъл, щях да го пусна срещу Нокаут. Но сега всичко е в ред. Лягай и почивай.

Блонди свали палтото, разхлаби колана, разкопча яката на ризата и развърза обувки. После се опъна на кушетката до прозореца. Солти направи знак на другите да излязат. Сетне дръпна стол и седна до кушетката.

— Как се чувстваш, Блонди?

— Много добре.

— Стомахът?

— Екстра.

— Ръцете?

— Да.

— Някъде омекване?

— Никъде.

— Главата?

— Отлично.

— Сигурни ли са ти ръцете? Я ги протегни да видя!

— Много са ми добре ръцете.

— Малко треперят.

— Какво? Моите ръце! Глупости. Не мърдат!

— Слушай — рече Солти и измъкна от джоба си някакво шише, — я си глътни от това да ти се успокоят нервите.

— Няма нужда. Какво е това?

— За успокояване на нервите, от лекар съм го взел. Много помага, като ти треперят ръцете.

— Нямам нужда.

— Имаш, имаш. Глътни малко и ще се справиш. Аз зная какво ти трябва. Ето.

Блонди пое зеленикавото стъкълце и потърси етикета. Нямаше.

— Добре — каза той и го надигна.

— Чудесно, Блонди. След малко излизаш на ринга.

— Готово — каза Блонди.

— Аз отивам, а ти, ако имаш нужда от нещо, отвори вратата и ме повикай.

И Солти излезе. Блонди легна и затвори очи. Лекарството на Солти наистина му помогна. Той се успокои и се отпусна.

В това време Солти отиде до съблекалнята на Нокаут и му каза, че Блонди е пристигнал и е пил от шишенцето. Нокаут остана извънредно доволен.

Час и половина по-късно Солти събуди Блонди.

— Ставай, Блонди, време е за ринга!

Блонди разтърка очи и се помъчи да дойде на себе си. Главата му тежеше, спеше му се. Солти го съблече и взе да го тупа с длани. Приливът на кръв малко го поразсъни. Лекарството действаше отлично. Нямаше го вълнението, ръцете му не шавваха. Остави на Солти да му нахлузи ръкавиците. После се качи на ринга и седна на столчето в ъгъла. Пристигна и Нокаут, тръкнаха ръкавиците и се приготвиха.

Мачът продължи минута и половина. От удара на гонга до мига, когато му се стори, че се плъзга по скута на мисиз Бокс, той се мотаеше по ринга, понесен от силата на чуждите удари. Не разбра какво става и когато дойде на себе си, видя се на кушетката в съблекалнята. Всички си бяха отишли. В сградата нямаше жива душа. Едва изправяйки се на нозе, той се протегна към дрехите си и измъкна часовника. Беше единайсет и половина. Захвърли екипа и набързо се облече. Оставаше му тъкмо толкова време, колкото да изтича до подземната железница и до полунощ да се прибере. Всичко ставаше като насън. Когато се намери отново на повърхността на земята, на три преки от къщата, до дванайсет оставаха три минути. Затича се, блъсна вратата и спря чак пред часовника на стената. Чукчето на камбаната вече се надигаше да нанесе първия удар. Още несвалил шапка, и в къщата се понесе първият звън. Остави си шапката на масата и се качи в стаята си. Като чу стъпките му в коридора, мисиз Бокс надникна през вратата и го повика с пръст. Часовникът долу отброяваше последния удар на полунощ.

ГЛАВА 16

Когато на следващата сутрин Блонди слезе за закуска, видя на масата до мисиз Бокс непознат човек. Разговаряха. С влизането на Блонди човекът стана да се запознаят. Блонди отиде до стола си и седна.

— Блонди, да ти представя Джеки Крофорт, ще поживее малко при нас. Блонди едно време е бил боксьор — обърна се тя към непознатия.

Джеки заобиколи масата и протегна ръка. Защо мисиз Бокс каза „едно време“?

— Викайте ми Джеки, всеки така ме нарича и аз нямам нищо против.

Блонди пое слабоватата му длан и я разтърси. Стори му се, че държи удавена котка. Мисиз Бокс избръска трохите от стола на Джеки и го покани отново да седне.

— Джеки е истински джентълмен — каза тя. — Също като мъжа ми. Чудесен и много нежен. — Блонди опипа отеكلото си лице. Нокаут бе удрял здравата. — Блонди, Джеки току-що ми разказваше за себе си. Цял живот се е мъчил да не бъде грубиян като останалите мъже.

— О, да, мисиз Бокс — обади се Джеки. — Тъкмо исках да ви кажа, че най-голямата ми трудност беше да потисна ужасно грубите си мъжки страсти. Понякога имам чувството, че изцяло ще ме завладеят, но се сдържам. Знаете ли, мисиз Бокс, никога не съм ся позволявал да ям сладолед, защото разпалва мъжките ми страсти. Не съм ли прав, мисиз Бокс?

— Колко си мил, Джеки! Мил и страшно женствен. Защо всички мъже не са като тебе? Само мъжът ми е такъв.

Блонди свърши закуската си и излезе. Не искаше да има нищо общо с Джеки. Мразеше го. На задната веранда откри мистър Бокс. Бокс му направи знак да седне.

— Имам нещо да ти казвам — доверително почна той. — Искаш ли да го чуеш?

— За какво става дума?

— Наведи се да ти прошепна. Не искам никой да знае, че съм ти казал. А и ти няма да им казваш. — Блонди се наведе. — Знаеш ли какво са намислили да ти направят?

— Какво и кой може да ми направи нещо?

— Те. Жена ми и Джеки.

— Какво?

— Ще вземат една ножица и ще те нагласят като мене. Нали знаеш? Както направиха и с мене.

— Вие сте луд! — извика Блонди. — Никой не е в състояние да ме... И мислите, че ще им се оставя?

Бокс се облегна назад и се закиска. Извади кибрит и няколко пъти повтори прочутия си фокус. Готвачката стъпваше тежко отгатък.

Блонди седеше неподвижен, но колкото повече мислеше, толкова повече губеше увереност и изпаднаше в страх. Влиянието на тази жена върху него беше невероятно. Тя можеше да го принуди на всичко, което си пожелае. И щом е решила да го подложи на подобна операция, така ще постъпи, че той сам накрая ще поиска същото. Изведнъж му стана ясно в какво положение се намира. Обзе го ужас. Но нищо не можеше да стори.

Следвана от Джеки, на верандата се показа мисиз Бокс. Облегнаха се на парапета и впиха погледи в Бокс и в Блонди. На лицето на Джеки грееше тържествуваща усмивка.

— След пет минути да си горе в стаята ми — поръча тя на Блонди със същия небрежен тон, с какъвто му казваше да затвори вратата. — Искам да дойдеш.

Блонди седеше и се пулеше и просто не намираше сили да откаже. Беше го страх да каже „не“. После тя и Джеки си влязоха в къщата. Свободата се намираше само на няколко метра, отвъд оградата. Там минаваше алея, излизаща на улицата, където върви надземната железница. Но той не можеше да се отмести. Тялото не се подчиняваше на мозъка. Бокс продължаваше да си играе с кибрита и да се киска. Блонди изчака петте минути. Бокс вече му бе казал какво ще правят с него. Значи е предупреден. Но ето че седеше неподвижен и чакаше изтичането на петте минути. Реши да скочи, да се прехвърли през парапета и после през оградата, но тялото му потъна още по-дълбоко в стола.

Стана и се отправи към стълбището. На масата в хола видя шапката на Джеки. Там беше и неговата. На две крачки беше вратата, незаключена. Блонди се заизкачва. Бяха двајсет и шест стъпала. Почна да брои. Петото скърцаше. Шестнайсетото беше по-тясно от другите, а на ръба разцепено. Третото отгоре кълтеше по-кухо. Двајсет и шест. Последното. Блонди стъпи отгоре му, но бързо върна крака си. В този миг вратата се отвори и мисиз Бокс го повика с пръст. Блонди изкачи и последното стъпало и се вмъкна покрай нея в стаята. Прозорецът беше отворен. Все още можеше да избяга. Извърна се да не гледа прозореца.

На леглото седеше Джеки, прихванал колене. Блонди се доближи до стола, който мисиз Бокс му показва. Беше до печката. Тя не гореше. Сега е август, горещо е. Седна изправен и с лице към мисиз Бокс.

Джеки измъкна от някъде огледалце, огледа се, оправи си вратовръзката, обърна се вдясно, после вляво — да си види ушите. В ъглите на устата му лъцяха капки слюнка. Мисиз Бокс се настани до него.

ГЛАВА 17

След това повика Блонди. Блонди стана от стола и седна на леглото между нея и Джеки, а тя поръча на Джеки да донесе голямата ножица.

— Легни, Блонди, няма да боли — каза тя и постави ръка на гърдите му, бутайки го назад.

— За бога, мисиз Бокс! Недей! Моля ти се! — развика се Блонди, виждайки огромния инструмент в ръката ѝ. — Моля ти се, мисиз, Бокс!

— Не му обръщайте внимание, скъпа мисиз Бокс — презрително рече Джеки. — Той е бил страшно груб с вас. Сега ще стане по-мил.

— Слушай, Блонди, не бъди лошо момче! Ние най-добре знаем какво ти е нужно, нали Джеки?

— Да, мисиз Бокс. Дръжте се прилично, Блонди!

— Джеки, ти ще го приготвиш, а аз ще режа. — После се обърна към Блонди. — Не мърдай, да не те заболи. За секунда ще свършим.

Безпомощен, Блонди лежеше по гръб. Жената щракаше с ножици до главата му, а Джеки се мъчеше да го разсъблече. Тогава Блонди внезапно скочи и блъсна Джеки на пода. Прекоси стаята и застана до стената.

— Проклет да си! — викна той към сгърчения Джеки. — Дръж си гнилите ръце по-далеч от мене и ме остави на мира!

Мисиз Бокс само се донамести на леглото и повика Блонди на име. Не беше нито развълнувана, нито ядосана. Просто решителна.

— Джеки, донеси ми от гардероба въжето — каза му тя, а очите ѝ сякаш щяха да пробият Блонди. Джеки енергично скочи и отвори гардероба. Блонди продължаваше да стои опрян на стената. — Вържи му ръцете на гърба! — Джеки върза ръцете на Блонди и зачака нова заповед. — Сега ела и седни до мене — каза тя на Блонди. Блонди се подчини. — Вържи му сега краката. — Джеки изпълни заръката. — Сега вече няма да има никакви затруднения — рече тя и потупа Джеки по бузата.

Джеки постави влажните си бели ръце на шията на Блонди и го дръпна на леглото. Ръцете му винаги бяха студени и влажни. После разкопча дрехите му.

— Ужас! — извика той и закри очи с ръка.

— Какво има, Джеки? — попита мисиз Бокс.

— Вижте! Той е така отвратително мъжествен! Ах, как мразя подобна гледка! Какво животинство!

— Бързай, Джеки, трябва да го оправим. — Джеки обърна глава да не гледа. Мисиз Бокс бе готова с ножицата. — Почваме ли, Джеки?

— Да — каза Джеки и гърлото му страшно засъхна.

Мисиз Бокс се наведе с ножицата.

— За бога, мисиз Бокс — ревна Блонди с всичка сила. — За бога, недей! Моля ти се, мисиз Бокс!

Вратата внезапно се отвори и в стаята се втурна Герти. Току-що пристигнала, тя бе чула виковете на Блонди. Остана така изненадана от гледката, че в миг онемя.

— Мамо! Какво си намислила?

— Махай се и ни остави на мира!

— Спрете! — изкрещя Герти.

— Слушай, Гертруд, махай се и ни остави да свършим!

Герти се спусна към леглото и изблъска Джеки. После измъкна ножицата от ръката на майка си и я хвърли през прозореца. След това развърза въжетата. Блонди се изправи, а Герти обвини шията му с ръце.

— Защо искахте да направите това? — попита тя.

— Гертруд, мисля, че ще е най-добре да ме оставиш да направя онова, което смятам за най-подходящо. Нямах право да ми пречиш.

— Но не и на Блонди! Няма да ви позволя!

— А на теб какво ти става? — ревна мисиз Бокс.

— Не давам!

— Добре тогава — каза мисиз Бокс и се надигна. — Ще почакам няколко дни да му се наситиш. Но помни, дълго не мога да чакам. Имаш достатъчно време, Гертруд. Хайде, Джеки — и тя го дръпна за ръката, — да вървим. Нека най-напред Гертруд му се насити.

Блонди седеше и просто не знаеше какво да каже, как да благодари на Герти. Опипа се боязливо, сякаш не вярваше, че още е жив. Металическият грак на ножицата още звучеше в ушите му.

— Ела в стаята ми, Блонди — каза Герти и го прихвана през кръста. — Ела да си поприказваме.

Блонди оправя дрехите си и тръгна. Той бе временно спасен.

ГЛАВА 18

Посред нощ Блонди се събуди от шум на горния етаж. Някой горе влачеше легло. На пода изтърсиха няколко тежки сандъка, очите му се напълниха с прах, припряно разговаряха мъжки и женски глас. Разсънен, Блонди продължи да се ослушва. Двамата горе излязоха от стаята и тръшнаха вратата. След малко се върнаха пак и вдигнаха още по-силен шум. На пода се стовари още нещо. Разговорът на висок глас пак се подхвана. Блонди се надигна и се помъчи да разбере какво си говорят. Които и да бяха те, очевидно не се и сещаха за болните жени. В този миг вратата на стаята му се отвори и запалвайки лампата, на прага застана мисиз Бокс.

— Ставай и ела горе — грубо заповяда тя. — Имам работа за тебе.

Блонди скочи, облече се набързо и хукна за третия етаж. Там мисиз Бокс и Джеки разговаряха с три жени, явно току-що пристигнали, които уморено се облягаха на стената. Като чува Блонди, те неспокойно се огледаха. Мъжете, донесли багажа им, бяха вече изчезнали.

— Ела — повика го мисиз Бокс. Блонди приближи. — Тази вечер всичко е препълнено. А ето и три нови, за които няма място. Трябва да си донесеш леглото тук горе и да го сложиш в кухничката. — Блонди се съгласи.

Трите жени се облягаха на стената, побелели от страх.

Блонди слезе, разглоби леглото си и на части го пренесе горе. Мисиз Бокс не му предложи никаква помощ. Той отново сглоби леглото. Една от жените побърза да седне и посегна да изуе обувките си. Може би никога вече нямаше да ги обуе. Мисиз Бокс заведе втората на последното празно легло и ѝ нареди да ляга. За третата нямаше място. За жалост, леглата бяха единични. Мисиз Бокс се изправи пред нея.

— Защо ми идвате, като нямам места?

Жената заобяснява, че не знаела нищо, лекарят ѝ казал да дойде. Но това не намали гнева на мисиз Бокс. Тя само извика Блонди в ъгъла

и му зашепна в ухото:

— В стаята до банята има една, която скоро ще умре. Свали я в избата и я сложи върху чувалите. Все едно къде ще умре, нас тук леглото ни трябва. Платила си е до края на седмицата. Докато я сваляш, аз ще настаня третата на нейното легло.

Блонди извърши всичко. Влезе при спящата жена и като запали лампата, тя се събуди. Някоя от пациентките не спеше дълбоко, защото мисиз Бокс непрекъснато сновеше от стая в стая и все търсеше коя да смъкне в избата и да вземе за нея пет долара.

— Моля ви се, не ме изнасяйте! — развика се жената. — Знам какво искате да направите с мене, да ме свалите долу в избата, там да умра. — Блонди спря до леглото ѝ. Жената изстиваше от страх. Конвулсии разтърсваха тялото ѝ. Не беше първата, която щеше да умре в зимника. — Исусе! Помощ! — викаше тя, колкото ѝ глас държи. — Повикайте мъжа ми да ме вземе!... Той не знае къде съм... кажете му да дойде да ме спаси!... Искам у дома да си умра, при Чарли и при децата!... Моля ви, не ме сваляйте долу! Викнете мъжа ми... той ще дойде и ще ме заведе у дома, при скъпите ми дечица!... Как да ги оставя? Чарли... Чарли... Чарли! Ела ме спаси, Чарли!... Боже мой! Не ги оставяй да ме смъкнат в зимника! Не чуваш ли, Чарли... Ела, преди да са ме убили! Ох, божичко, помогни ми! Чарли... Чарли!... Дечица мои сладки!...

Мисиз Бокс нахълта в стаята и така удари жената по лицето, че тя се сви от болка.

— Затваряй си устата, глупачко! Или искаш всички да те чуят? Глупачка такава! — Жената погледна мисиз Бокс през сълзи и виждайки лицето ѝ толкова близо, усещайки дъха ѝ на челото си, закрепя още по-пронизително. Мисиз Бокс хвана края на чаршафа и го натъпка в устата ѝ. — Вдигай я, идиот такъв! — изсъска тя към Блонди. — Какво чакаш, да събуди цялата улица ли?

Блонди дръпна завивката и взе жената на ръце. От кръста надолу тялото ѝ беше неподвижно. Мисиз Бокс обви главата ѝ с чаршафа и здраво го върза да не пада. Блонди свали жената и я остави на чувалите. Очите ѝ продължаваха да го следят, в тях напираше нещо, което би искала да изрече. Но мисиз Бокс го извика отгоре да побърза. Блонди покри жената с няколко чувала и тръгна. Очите ѝ продължаваха да крещат зад гърба му.

После помогна на третата да се настани. Беше младо момиче под двайсет. Боеше се. И нямаше мъж.

ГЛАВА 19

Днес Бокс беше в добро настроение. Блонди се чувствуваше уморен, главата му тежеше, но след закуската се поободри. После Бокс го покани да седнат на верандата. Някакъв човек внасяше в кухнята зарзават.

— Вчера пак бях на гости на първата си жена — зашепна Бокс.
— От месец не бяхме се виждали. Все си е същата.

— Не знаех, че сте били женен.

— Тази ми е втора. И щом умре, ще си взема трета. Човек трябва да има поне три жени. Жените се износват три пъти по-бързо от мъжа.

— И къде се видяхте с първата си жена?

— На гробището. Там живее.

— А как се видяхте, щом е мъртва?

— Шшт! Това е тайна! Аз мога да слизам при нея. Нали знаеш, там долу има много, и мъже, и жени. И добре си живеят. Изкопали си една голяма зала и я свързали с всички ковчези. Спят си в ковчезите, а после си ходят на гости и се събират в залата да пеят. Понякога танцуват. Много добре си живеят! Също като на земята. Уреждат си срещи, женят се. Но иначе всеки си гледа работата и си държи носа далече от чуждите истории. Така и трябва.

— А вие какво правите там?

— Забавлявам се. Жена ми ме заведе до своя ковчег, постоях там около час. Хубав ковчег съм й купил. Знаеш ли, много-много не му мислех, когато го купувах, но вчера, като го гледам, просто се гордея, дето съм й подарил нещо тъй луксозно и красиво. Подплатен, обточен с бяла коприна, луда е за него. Но да видиш мъжете... най-смешните хора на света. Палтата им са без гръб, а от панталоните е останала само горната част. И жените носят кожени палта, ама без гръбове. Повечето са без чорапи, с едни разранени крака... Една жена обула обувките на дъщеря си, а те с цели два номера по-малки! Срамота! Виждаш ли как се отнасят към нас, като умрем? Дават ни най-старите и най-износените дрехи... Много е весело, като се изкопае нов гроб. Всички застават и чакат да видят мъж ли е, жена ли е. И се обзалагат!

Като заровят ковчега, хвърлят се да го отворят, да видят кой пачели баса. Ако е мъж, събират се всички жени, почват да го разпитват, да флиртуват. Ако е жена, струпват се мъжете и почват да й назначават срещи. Едно само не е както трябва. Случват се мъртъвци, наслагани з ковчега на парчета... А да видиш жените със старомодните дрехи! Има някои отпреди сто години...

Мисиз Бокс, внезапно появила се на верандата, прекъсна разказа на Бокс. Поръча на Блонди да слезе до избата и да провери жива ли е още снощната жена. Блонди я намери търкулната от чувалите на цимента, мъртва. Беше се сгънала на две.

— Трябва да я изправиш — каза му тя, когато също слезе в избата. Ония няма да я вземат такава. Искат ги опънати.

Блонди се наведе над жената, но трупът бе вече вдървен и не се поддаваше. Мисиз Бокс извика мъжа си да помага. Обърнаха я, Бокс притисна раменете й о пода. Блонди издърпа краката, а мисиз Бокс седна отгоре й да я доизправи. С пукане на ставите и няколко скъсани мускула трупът бе най-сетне изопнат. Сега ония можеха да дойдат и да го отнесат. Блонди я загъна в кеневирените чували и я остави на масата, да им е по-лесно на ония с камиона. После се качи горе.

ГЛАВА 20

— Здравейте! — обади се един глас откъм вратата.

Блонди седеше на леглото и гледаше през прозореца. Над съседните покриви се виждаха последните постройките на градските окрайнини. Нататък в далечината зеленееха нивя, а хълмовете, заоблени и гористи, чезнеха в хоризонта. Гласът беше непознат и той се обърна.

— Аз съм Дороти, сестрата на Герти. — Блонди стана и се приближи до нея. Нещо в нея изведнъж го привлече. Гласът ѝ бе мек и напевен, усмивката можеше всекиго да сгрее. — Аз съм сестрата на Герти. Тя ми разказа всичко за вас. Срамота! — Повече го към прозореца. — И какво ви сториха? Успяха ли?

— За какво питате?

— За тях — рече тя и махна с ръка към вратата. — Какво са ви сторили? Знаем ги, отворителни са.

— За сега нищо... Опитаха веднъж.

— Така ли? И защо не се магнахте?

— Не мога.

— Защо?

— Отде да зная. Искам, а не мога да избягам. Не ме пуска майка ви... макар че в същност не ме е вързала. Но аз не мога. А искам.

— Довечера ще ви помогна — каза Дороти. — Майка ми има такава власт не само над вас, а над всички. С изключение на мен. Мен няма как да ме хване. Никога не се задържам дълго в тази къща.

— А какво ще каже тя?

— Оставете това. Ако допуснете да ви хване в мрежата си, тя ще ви съсипе. И тогаз ще трябва да останете тук, докато умрете. Някои вече умряха.

— Кои?

— Мъже. Мъжете, които водят. — Дороти го погледна в очите. Главата ѝ му стигаше до раменете. Блонди помисли, че ей-сега ще я прегърне и целуне. — Нали знаете, всички са луди. Всички до един: мама, татко и Герти. И аз щях да полудея, ако бях останала. Идвам

само веднъж в месеца да ги видя и бързам да се махна. Не оставайте тук, някой ден ще ви убият!

Блонди се отпусна на леглото. Думите на Дороти го накараха да изтръпне от ужас. Все беше подозирал, че с Боксови нещо не е в ред. Но нямаше сили да се отърси от влиянието на мисиз Бокс. А Дороти е очевидно здрава и нормална. За миг старата му сила се възвърна. Скочи и запрати един от столовете в стената. Ударът гръмна в цялата къща.

— За бога! Стига толкова! Отивам си. Ще полудея. Отивам си!

Дръпна вратата и се спусна по коридора към стълбището. Долу, на последното стъпало, стоеше мисиз Бокс. Тя нямаше да го пусне. Като я видя, Блонди омекна и се върна на втория етаж. Но мисиз Бокс го извика при себе си. Той се подчини.

— Какво става с тебе? Защо не се залавяш за работа?

Блонди тутакси обеща и я последва в кухнята. Тя го накара да седне, донесе му картофи и нож и му заповяда да ги обели. После си каза нещо под нос, което Блонди не чу, извика Джеки и заедно с него се качи в стаята си. След малко се появи Дороти. Доближи го и нещо му прошепна. Той поклати глава, страхуваше се.

— Не ставайте глупав! — рече тя. — Като заспят, ще ви помогна да се измъкнете.

След това се обърна и излезе от кухнята. Блонди се залови за картофите. Седял досега на любимото си място на верандата, при него се вмъкна мистър Бокс. Беше любезен и разговорлив.

— Имам една изненада за тебе — почна той. — Остави тия картофи и ела с мен да ти покажа нещо.

Заведе го отново в зимника, давайки му знак да пази тишина. Бръкна в тъмното зад старата пещ и измъкна оттам някаква торбичка. Вътре имаше дебел кожен пояс, на който бе прикрепена отдавна спечена пунгия, в която потропваха камъчета.

— Искам да ти помогна, Блонди. Много те обичам и ми се ще да ти помогна. Ония горе — и той посочи тавана — довечера ще свършат, каквото са намислили. Чух ги, като си приказваха с Джеки. Този път ще режат наистина. Но аз ще ти кажа: остави ги да правят, каквото си искат, защото после, без те да знаят, ще си направиш такъв един колан и доще ли ти се да си мъж, слагаш го и край. Също като мене. —

Блонди побърза да се съгласи. Бокс остана много доволен и съучастнически му стисна ръка.

ГЛАВА 21

Блонди отново седеше на ръба на леглото и чакаше. Дороти бе изчезнала. Преди малко Джеки бе открянал вратата, явно да се увери, че когато го потърсят с мисиз Бокс, той ще е налице. В съседната стая някой стъпваше тежко и Блонди бе сигурен, че това е мисиз Бокс. Чуваше пронизителния ѝ глас, когато разговаря с Джеки. Джеки пък отвърщаше тихо, него не можеше да чуе. Очевидно се приготвяваха за операцията. Питаше се къде може да е Дороти. Би тръгнал да я търси, но се боеше да напусне стаята. По едно време пристигна докторът за вечерната си визитация и мина по стълбите към третия етаж. Жените горе истерично се нахвърлиха отгоре му с молба да сложи край на невероятните им болки. Десет минути по-късно лекарят свърши и си отиде. Блонди не го познаваше, името му дори не знаеше. Часовникът в хола удари девет. Без Дороти почна да се чувствава безпомощен. Бе обещала да го измъкне и сега разчиташе единствено на нея. Сам нищо не би сторил. Друга беше Герти. Доведе го тук и с нищо не му помогна, освен дето оня път го спаси от ножицата на майка си. Но сега го беше изоставила. А току-виж тази вечер се върнала да помага при операцията. Колко бяха различни с Дороти.

Към девет и половина къщата стихна. Никъде не светеше лампа, освен в стаята, където чакаха мисиз Бокс и Джеки. Блонди седеше напрегнат в тъмното и очакваше появата на Дороти. Бе обещала да му помогне. Блонди се наведе през прозореца и видя светлините на камион, спрял зад къщата. Двама души се приближаваха до задната външна врата на зимника. Потънаха вътре, а след миг се показаха, носейки на рамо въздълъг вързоп, напомнящ навит на руло килим. Моторът на камиона боботеше, те хвърлиха вързопа вътре, метнаха се отгоре и колата потегли по едрите камъни на паважа. Блонди затвори прозореца и отново седна на леглото. Наближаваше десет. В стаята на мисиз Бокс някой се движеше. Блонди застина. Сам не можеше да си помогне. Защо не побърза Дороти? След малко Джеки отвори вратата и запали лампата. Приблужи с котешките си стъпки до леглото и рече нещо.

Цял разтреперан, Блонди скочи. Джеки тръгна към вратата, очаквайки Блонди да го последва. Нямаше какво да се прави. Мисиз Бокс искаше той да отиде отатък. Не оставаше друго, освен да се подчини.

Още нестигнал средата на стаята, при тях се втурна Дороти. Изблъска Джеки назад в стаята и затвори плътно вратата.

— Бързо — прошепна тя. — Сложете Джеки в гардероба и го заключете! Бързо, че мама ще чуе!

Блонди грабна Джеки и го пхна в гардероба. Завъртя ключа и го захвърли в камината. Дороти бе готова да отвори вратата. С един скок се намери при нея, отвори сам, грабна ръката ѝ и се спусна по коридора. Не го интересуваше дали вдига шум, сега Дороти е с него. Без нея никъде не би тръгнал. Сега тя му трябваше. Като стигнаха стълбището, зад тях мисиз Бокс отвори своята врата и се затича подире им. Но още неразбрала какво става, Блонди и Дороти бяха стигнали входната врата и вече се спускаха по стъпалата към улицата. Мисиз Бокс реши да ги догони, но когато излезе на предната веранда, те вече се бяха скрили зад ъгъла. Едва сега разбра, че е много късно да ги гони. Щеше да се вдигне врява, хората щяха да чуят. Победена, мисиз Бокс се върна.

Блонди и Дороти тичаха с всички сили. Приближаваха постепенно центъра на града и скочиха в първото попаднало им такси. Озоваха се в другия край на града, мили далеч от мисиз Бокс.

— Боже мой, Дороти — Блонди стисна ръката ѝ, — ако не беше ти, и досега щях да съм там, може би вече мъртъв. Какво толкова има в майка ти, та се подчинявах сляпо на всичките ѝ прищевки? Едва сега за първи път можах да се отскубна от нейната власт. Бог знае откога съм пленник.

— Тя не е с всичкия, Блонди. Но има някаква сила, която подчинява всичко живо. Затова и аз не си стоя у дома. Иначе щях да стана като Герти. Горката Герти!

Таксито спря пред някаква къща. Слязоха, Дороти плати на шофьора.

— Къде отиваме? — попита Блонди.

— Аз живея тук — отвърна Дороти. — Малко да си починем. И се виж на какво приличаш — тя вече му говореше на „ти“. — Като че ли цял месец си пиянствал.

— Сега именно ще се напия и цял месец няма да изтрезнявам — каза той. — Искам да забравя онази проклета вещица.

— Имаш право.

Качиха се в една стая на втория етаж. Дороти запали лампата и му предложи стол. Блонди седна и самодоволно протегна ръце и нозе — сега вече се чувствуваше добре, а и тази Дороти... Стори му се, че е живял в къщата на Бокс цял живот. Доця му се да прегърне това момиче, харесваше му. Изправи се до нея. Главата ѝ достигаше до рамото му. Притегли я до себе си и я целуна. Колко хубаво беше!

ЧАСТ ТРЕТА: ДОРОТИ

ГЛАВА 22

Блонди влезе в кръчмата и попита един от келнерите за Крут, собственика. Седна на една маса и зачака. Среднощната тълпа постепенно пълнеше масите. Имаше две запазени. Електрическото пиано свиреше с всички сили нови и непознати джазови парчета. Крут винаги се стараяше да предложи на клиентелата си най-модерната музика. Това му носеше добра печалба. Наближаваше дванайсет без четвърт.

Като видя Блонди, Крут зяпна от учудване.

— Ти какво търсиш тук? — попита той.

— Не е важно. Сядай — каза Блонди и ритна към Крут един от столовете. — Искам нещо да питам.

— Разбрах, че си бил...

— Виждал ли си скоро Солти Бенкс и Нокаут Харис?

— Разбира се. Ей, по това време идват, почти всяка нощ. Искаш да ги видиш ли? Казаха ми, че...

— Това исках да зная. Имаме сметки за уреждане.

— Виж к'во — почна Крут и приближи стола си, — да не ми сервираш някой скандал? Веднага ще се намериш вън. При всяко сбиване губя сумата пари. Всеки предпочита да гледа как се бият другите, а не консумира.

— Няма да има бой. Имат нещо да ми дават. Това е.

— Добре, ама да си знаеш. А си почнал нещо, а...

— Дай сега нещо за ядене. Ще чакам Солти Бенкс.

Крут повика келнера да вземе поръчката на Блонди и застана зад бара. Измъкна пистолета и го зареди. Там, където е Блонди Найлз, може всичко да се очаква.

Блонди се намести и впери поглед във вратата. Дойдат ли Солти и Нокаут, веднага ще ги съзре. Келнерът му донесе да яде. Подир малко Крут отново се приближи и седна до него. Блонди продължи да лапа.

— Един съвет от мене — прошепна Крут. — Нещо в твоя полза.

— Какво именно?

— Сам нищо не можеш да направиш. Събери още неколцина. Тия дни човек сам за нищо не го бива. Искаш ли да успееш, трябва да имаш кой да ти помага.

— Слушай, аз просто ще си взема парите, които ми дължат. И край. Солти Бенкс има да ми дава пари и аз ще си ги взема.

— Нищо, аз просто ти казвам. В наше време сам за нищо не се хващай. Ако Солти не пожелае да ти даде тия пари, доста ще се озориш, ако речеш сам да си ги прибереш. Виж, да сте повечко, да. Така става днес. Мене питай. И аз като тебе смятах, че човек може сам да се справи, но ми стана ясно, че без банда заникъде. Повярвай!

— Ще си взема парите — каза Блонди — и никакви скандали няма да ти правя.

— Ето ги! — прошепна Крут и кимна към вратата. — Пристигат.

Солти и Нокаут се изправиха на прага. Помежду им стоеше някакво момиче. Солти се огледа за маса, но не забеляза Блонди. Момичето очевидно беше с Нокаут, защото не обръщаше на Солти никакво внимание. Доста пари ще му струва на Нокаут тази приятелка, помисли си Блонди. Нали е черен.

Блонди се изправи и повика Солти. Солти изненадано се извърна. Хвана Нокаут за лакътя и му посочи Блонди. За миг като че ли се поколебаха дали да останат, или да си тръгнат. Блонди прати Крут да ги повика. Приблжиха масата.

— Сядайте — рече Блонди, отваряйки широко уста. — И тримата!

Момичето с Нокаут първо разбра.

— Какво му е на този? — обърна се тя към Солти. — Да не ти е сърдит?

— Без много приказки! — изсъска Блонди. — Сядайте!

Седнаха и тримата.

— Е? Какво ще ми кажеш? — обърна се той към Солти.

И двамата с Нокаут знаеха за какво става дума. Но Солти се направи, че не е наясно.

— В какъв смисъл?

— Без заобикалки! Знаеш какво искам. Искам си десетте хилядарки, и то веднага. Омръзна ми да чакам.

— Виж какво, Блонди, още не съм ги взел — излъга Солти. — Вече два месеца тичам. И тримата имаме да взимаме. Получа ли ги,

най-напред на тебе ще дам.

— Лъжец! Отдавна си ги взел. А аз си искам своето. Е? Да или не?

Крут стоеше до стената с двама от най-едрите си келнери. Под саката и двамата имаха по един пистолет с шумозаглушител. Търговията не биваше да страда. Момичето посегна да прегърне Блонди, но той блъсна ръката ѝ. Солти сигурно разчиташе на нея.

— Чакам — с равен глас каза Блонди.

Тълпата зачака. Хората от близките маси се надигнаха да гледат, други се струпяха около вратата, та начаса да изчезнат, ако нещо се случи.

— Слушай — примоли се Солти, притиснат в ъгъла. — Утре ще ти взема парите и щом толкова бързаш, още утре вечер ще ти ги дам. Ние с Нокаут как чакаме досега? И ти ще почакаш.

— По дяволите това чакане! Аз не мога. Давам ти двацет и четири часа. И гледай да не ме излъжеш! Десет хиляди. Ни повече, ни по-малко. Не ги ли получа, ще ме принудиш сам да си ги взема. Много скъпо ще ти излезе погребението, Солти. Никой труп не струва десет хиляди, нали Нокаут?

Нокаут не обели и дума. Боеше се от Блонди.

— Да вървим — рече Солти и направи знак на момичето и на Нокаут.

— Достатъчно време ти давам — каза Блонди. — Или утре по същото време, или...

— Хайде — подкани Солти.

— Момент! — спря го Блонди. — Къде ще се видим утре?

— Тук, на ъгъла — обеща Солти. — Точно в единайсет.

Блонди седна. Солти си излезе ядосан, а Нокаут уплашен. Солти е опасен тип, с него шега не бива. Сигурно всичко ще направи само и само да не му даде парите. В този миг се появи Крут.

— Мисля, казах ти да не почваш.

— По дяволите, а ти какво искаш? Да не съм извадил револвер? Какво толкова?

— Ядоса го. Току-виж се върнал с някоя банда пистолетаджии. И си отидоха, без да са консумирали. Това са най-малко три порции!

— Солти Бенкс не може в мое присъствие нищо да направи. Не бой се, никакви стрелби няма да има.

— Както и да е, трябва да се изпаряваш. Не искам да рискувам.

— Отивам си, но не, защото ти искаш, а защото повече нямам работа тук. Ясно ли ти е? Какво имаш горе?

— Иди сам да видиш. Горе винаги има по нещо интересно.

— Точно така ще направя. Само да погледна. Не ти искам стоката. Имам си нещо по-добро.

— Върви, върви, може да си намериш нещо.

Блонди блъсна стола си назад и хвърли на масата един сребърен долар.

— Дай ми петдесет цента ресто.

Без да се колебае, Крут му върна петдесет цента. А в същност сметката възлизаше на осемдесет и пет.

ГЛАВА 23

Блонди се качи на горния етаж и тръгна по коридора. Едничкото осветление тук бе една мътна крушка в другия край. Посегна на sluка към една от вратите. Беше заключена. Втората се отвори веднага. На леглото седеше момиче с червен пенъор. Блонди продължи нататък. Стигна последната врата и я отвори. Момичето вътре стоеше с гръб към него и гледаше през прозореца. Като го чу, обърна се.

— Здравей — поздрави тя. — Знам кой си.

— Кой съм? — Блонди влезе и застана наред стаята.

— Блонди Найлз.

— Вярно. Какво от това?

— Нали по теб беше полудяла Луиза. Всичко ми беше разправила. Наистина луда беше за тебе.

— Значи я познаваш? — Блонди протегна ръка за поздрав. — Добре ли се познавахте?

— Разбира се. Преди да я убият, все двете сме ходили. А я кажи защо никой не наказва Солти Бенкс за убийството на Луиза?

— Кого?

— Солти Бенкс.

— Отде знаеш, че Солти е убиецът на Луиза? Кой ти каза?

— Той в същност не е убиецът. Наел други двама. Знаем.

— Я чуй, да не ме лъжеш? Какво общо е имал Солти Бенкс с тази история?

— Честна дума! Солти казваше, че Луиза била премного умна и само щяла да му пречи, когато се канеше да те пипне за мачовете с Нокаут.

— Хей! — Блонди я разтърси за рамото. — Кой ти е казал всичко това?

— Някакъв, казваше се Джон, Джон Големия. Един от убийците на Солти. Като ми разказа, беше пиян. И ако съзнаваше какво говори, сигурно никога не би се издал. Иначе Солти ще му види сметката.

— Чуваш ли се какво говориш? Ако лъжеш, ще те удуша!

— Не лъжа, честна дума! Луиза ми беше най-добрата приятелка. Ах, как ми се ще да видя Солти Бенкс на електрическия стол!

Блонди се отпусна на леглото, объркан и замаян. Сега вече би удушил Солти.

— Дал на двамата по сто долара, за да я очистят — продължи момичето. — И я очистили, додето вие сте били в някакво заведение въвн от града.

Блонди стана, даде на момичето една петдоларова банкнота и слезе на улицата. Прибра се при Дороти. Беше заспала. Блонди не я събуди.

ГЛАВА 24

Обедното слънце бавно освети лицето му. Когато лъчите му стигнаха до очите, Блонди се събуди и сънено Замига. Часовникът на масата показваше дванайсет. Дороти все още спеше с полуотворена уста. Беше го чакала до един и половина през нощта. Поколеба се дали да я целуне. Добро момиче беше Дороти. Но сега мисълта му бе заета с Луиза. Никога нямаше да се примири с нейната загуба. Да, той никога няма да забрави Луиза. И заради нея трябва да бъде добър с Дороти. В този миг тя отвори очи. Усмихна се и протегна ръце.

— Къде се изгуби снощи? Накрая заспах.

Той се наведе над нея.

— Дороти, довечера ще убия Солти Бенкс.

— Какво? — Тя се надигна, отметна коса от челото си и ужасена се вгледа в лицето му. — Какво?

— Ще убия Солти.

— Скъпи! — Дороти обви ръце около врата му. — Що за глупости! Нали ще те пипнат! После и тебе те чака същото.

— Той е виновен за смъртта на Луиза.

— Господи! Отде разбра?

— Снощи чух. Ще му го върна.

— Недей, скъпи! Ще те пипнат, няма да ти се размине.

— Мен ми е все едно.

— А защо не кажеш в полицията? Те ще го хванат.

— Имаш ли пистолет?

— Моля те, скъпи, недей! Аз ще отида в полицията и всичко ще им разкажа.

— Вече съм решил. Отмъщението е само моя работа. Но трябва отнякъде да намеря един пистолет.

— Тогава, нека аз! Теб ще те пратят на бесилката. Аз също мога да се справя.

— Само аз. Довечера.

Блонди стана и почна трескаво да се облича. Дороти продължи да го моли да се откаже, но той не искаше и да чуе. Почна да го

убеждава, че тъй като знаят за паричните му недоразумения със Солти, веднага ще го открият. Обеща му дори да заминат някъде далече, да забравят Солти, да заживеят безгрижно, спокойно. Облечени и двамата, тръгнаха да закусят в близката гостилница.

— Слушай, Дороти — почна Блонди. — Солти е виновен за смъртта на Луиза. С парите, които щях да спечеля от мачовете с Нокаут, щяхме да се оженим. А Солти си е правел други сметки, Луиза му е пречела да ме завербува и затова е наредил да я убият. А и парите още не ми е дал.

— Не ставай такъв, скъпи!

— Снощи го видях и му казах до довечера да ми намери парите. Обеща. И без това имаме среща довечера. С него е свършено.

— Кой ти каза, че Солти е убиецът?

— Едно момиче от кръчмата.

— Може да те е излъгала. Отде знаеш, че ти е казала истината?

— Била е приятелка на Луиза. И някой ѝ разказал всичко. А тя, понеже знаела, че ние с Луиза... та ми разказа и на мен. Истината каза. Солти е.

— Скъпи, тогава да намерим някой друг за тази работа!

— Аз сам ще я свърша. Искам да го видя как ще умре, как ще падне и няма да може да стане... Кучият му син!

— А после ще те турят на стола. Нима не знаеш?

— Не ме е грижа. И без това за нищо не ме бива. За нищо! Почнах с бокса, пропадах. Никой не пожела да ме ангажира. Трябвах им само колкото да има кого да бият техните боксьори, за да си прибират печалбите от залаганията. За нищо не ме бива. Каква е ползата да си едно нищо? По-скоро със себе си ще свърша, отколкото да дам Солти другиму. Поне една полезна работа в живота...

— Не е вярно, скъпи. Досега не си имал случай да опиташ. Попадал си все на такива като Солти Бенкс, дето и пукната пара не дават за тебе.

— Сега вече никой няма да ме вземе.

— Но и аз мога да ти помогна.

— Как?

— Като ти уреждам мачовете и се грижа за залаганията.

— Не можеш. Нали Луиза се помъчи да ме защити. Солти се разправи с нея. Никому не би позволил да му се бърка в работата.

— А защo все за Солти Бенкс мислиш? Нима няма и други менажери на тоя свят?

— Къде са, по дяволите? Не, Дороти, сега никой вече няма да ме вземе. Никой.

— Моля те, не се забърквай в такива истории заради Солти! Не заслужава.

— За него аз и пет пари не давам! Важна е Луиза. Солти Бенкс не ме интересува. Само ще го напълня с олово и толкоз! Ще го накажа заради Луиза.

— Добре, щом не искаш да ме слушаш, кажи поне с какво да ти помогна.

— Иди и ми намери един добър пистолет. С шест патрона. Ще те чакам у дома.

— Добре, скъпи. Всичко ще направя. И веднага се връщам при тебе.

— Чакам те. Колко си добра, Дороти!

ГЛАВА 25

Мисиз Бокс сновеше безшумно с филцовите си пантофи от третия етаж до избата. Когато трябваше да се качи при жените, викаше Джеки да ѝ помага. В останалото време се забавляваше с него в спалнята си. Герти бе обещала още предната вечер да доведе някой мъж, но се прибра сама. Сега отново бе отишла в града, за да пипне някого, който би заместил Блонди. Пациентките горе лежаха будни, мъчеха се и очакваха лекаря. Той и сега с нищо не би им помогнал, но те все се надяваха. Минаваше вече час от обичайното време за визитация и повечето вече бяха загубили надежда. Болките, дължащи се на липсата на всякакви грижи, бяха сами за себе си достатъчни, за да предизвикат смърт. Най-малкото я ускоряваха. Мисиз Бокс бе длъжна в отсъствие на лекаря да им помага, но за нея много по-важно бе да изнамира ония измежду тях, които би могла да смъкне долу, за да приеме нови. Чаршафите на леглата не се сменяха със седмици. Замърсеше ли се едната страна, тя обръщаше чаршафа от другата.

Мисиз Бокс се затвори в стаята си с Джеки и се заослушва кога ще се върне Герти с поредния мъж. Сега ѝ трябваше нов.

Събота вечер беше най-оживеното време в крайпътното заведение на Джокас, приятеля на Солти, единствен собственик и управител на увеселителната къща. В събота всички се качваха на горния етаж за общия танц. Минаваше за костюмиран. Мъжете си слагаха престилки и гумени ботуши, момичетата се събличаха. Музиката гръмваше и всички почваха да танцуват. Почивката се даваше след полунощ. Слизаха долу да пийнат на бара и да се помотаят за четвърт час и после отново се качваха да гледат представлението. Сега танцуваха само момичетата, а мъжете гледаха и си избираха. Избереше ли някой момиче, отиваше да си го вземе. Случваше се неколцина да се спрат на една и тогава почваше боят. Тези сбивания биваха кулминационната точка на съботната програма. В тях участваха абсолютно всички. Захващаха с добре насочени ъперкьти и смазващи челюстите удари и свършваха с това, че накрая

всеки биваше добре набит и повече нищо не можеше да направи с момичетата. При тази фаза запалваха отново лампите и келнерите поднасяха коктейли.

Стаята в горния етаж на сградата, където живееше Луиза, бе дадена под наем на две момичета. Мястото беше твърде удобно. Улицата водеше от реката към кръчмите и публичните домове. Зад сградата минаваше друга улица, цялата в магазини, някои от които работеха до полунощ, още кръчми и няколко долнопробни хотела. Новите квартирантки припечелваха хляба си, водейки в стаята мъже от улицата. Бяха хубавички, ходеха все заедно и лесно си намираха клиенти. В стаята сега имаше две легла и нафтова печка. Вечеряха обикновено по съседните кръчми, там винаги се намираше кой да плати вместо тях и след това довеждаха благодетелите си тук. Кръчмата почваше да се пълни към единайсет и до сутринта не се опразваше. Мъжете идваха след работа, някои водеха жените си да хапнат и се повеселят, други идваха сами — жени тук имаше колкото щеш. Идваха най-често ония, които живеят зле. Това беше светът на немилите и неdragите, светът край бреговете на реката.

ГЛАВА 26

Солти Бенкс остави Нокаут и момичето и поръча на шофьора да го заведе на улица Мелдън, току до брега на реката. Тук имаше заведение, посещавано от измета на бреговете и от хора, които искат несмущавани да си поговорят на тих глас. Нощем тук биваше тихо, уличните лампи мъждееха. Солти си нае стая и веднага телефонира на двама свои познати. Обадиха се тутакси, обещаха след малко да пристигнат. Солти поръча да му донесат нещо за пиене и зачака.

Беше между един и два часа.

Десет минути след повикването по телефона Джон Големия и Твърдоглавия пристигнаха. Пиха направо от бутилката. Бяха небрежни и бърбиви. Солти седеше и мислеше. Те не бързаха — бутилката беше на тяхно разположение. Твърдоглавия и Джон Големия бяха ниски и набити мъже. Имаха широки рамене и стегнати хълбоци, къси и криви крака. И двамата носеха ризи без яки. Купеха ли нова риза, откъсваха яката. Пречеше им на късите вратове.

— Имам още една работа за вас — рече най-после Солти.

— Добре — обади се Твърдоглавия. — Добре.

— Слушайте — почна Солти и им подаде втора, неразпечатана бутилка. — Има един негодник на име Блонди Найлз, дете иска да му давам някакви пари. Но аз нямам такова намерение. Ясно? От вас искам да му затворите устата. Ясно?

— Завинаги ли? — поиска да узнае Джон Големия, защото това значеше двойна цена. Само за един бой се плащаше наполовина.

— Естествено, че завинаги.

— Добре — каза Твърдоглавия. — А да му сложим ли цветя в шепата?

— Да, и то много цветя — рече Солти. — Да му стигнат за всички рождени дни.

— Добре — каза Твърдоглавия. — Добре.

— Този път по колко? — попита Джон Големия. — Същата сума ли?

— Двойно.

— Добре — съгласи се Твърдоглавия. — Добре.

— Кога стоте? — поиска да разбере Джон Големия.

— На място. Като миналия път.

— Добре.

— Утре вечер ще се видим тук точно в десет. В единайсет имам среща с него.

— Добре — обеща Твърдоглавия. — Точно в десет сме тук.

Солти отвори вратата и ги пусна да си вървят. После си отвори една бутилка, този път само за себе си.

Електрическото пиано почваше да свири рано и свиреше без прекъсване до шест сутринта. Обикновено към два го спираха за кратка почивка. По това време мъжете най-често се отправяха към горния етаж. Онези от тях, които водеха жени, взимаха и тях или им поръчваха да ги почакаат долу. Момичетата горе не мигнаха по цяла нощ.

Крут, собственикът на заведението, печелеше добри пари. Много по-добри от времето, когато вдигаше тежести в един цирк. Всички край реката познаваха това място и всеки се отбиваше по едно или друго време.

Солти се прибра отново в стаята си и седна да чака Джон Големия и Твърдоглавия. След десет минути трябваше да са тук. Седеше и ругаеше Блонди. Боеше се от него. Може да е разбрал как е загинала Луиза. Затова гледаше час по-скоро да го махне от пътя си. Разгневи ли се, Блонди ставаше опасен. А и за последния мач може да му е сърдит. Солти изруга и си погледна часовника. На вратата се похлопа. Джон Големия и Твърдоглавия бяха точни и готови за работа. Вдигнатите им яки скриваха ризите, хълбоците им се издуваха от револвери. Твърдоглавия носеше под палтото си цял автомат.

— Чудесно — неспокойно ги посрещна Солти. — Точни сте. Всичко ли е в ред?

Твърдоглавия измъкна автомата и го сложи па масата.

— Всичко. Работи като негър, смазан с терпентин. Преди да дойдем, го опитахме. Чудо!

— Всичко е в ред — потвърди Джон Големия.

— Елате сега — рече Солти и ги повика до леглото. — Внимавайте. Планът е следният: десетина-петнайсет минути ще обикаляме с автомобил около кръчмата, за да наблюдаваме кой влиза и

кой излиза. Точно в единайсет този Блонди ще бъде на ъгъла пред кръчмата да ме чака за парите. Може да е въоръжен, затуй по-далеч! Ще минем покрай ъгъла в единайсет без десет и като стигнем края на улицата при доковете, ще спрем да почакаме. Така ще имаме тъкмо време да обърнем и да се върнем до ъгъла точно в единайсет. Той вече ще е там. Няма ли го, продължаваме и пак се връщаме. Може и три пъти да минем напред-назад, важното е да го пипнем.

— Добре — каза Твърдоглавия. — Добре.

— И така, сега идва и вашият ред. Да се разберем кой от вас пръв ще натисне спусъка?

— Аз съм докторът — рече Твърдоглавия. — Джон е само милосърдната сестра.

— Добре. Щом го видим на ъгъла, почвате. Джон Големия ще ти отвори вратата да се прицелиш. Ще намалим на втора скорост, та да може веднага да потеглим.

— Добре — каза Твърдоглавия. — Добре.

— Взимаш го на око и шиеш, докато падне. Ясно? Ако падне от първия шев, изкарай му още един. Трябва да стане на решето. Никакви церемонии. Искам чиста работа.

Твърдоглавия измъкна носната си кърпа и взе да лъска цевта на автомата. Синята стомана заблестя. Не й беше за пръв път. Използваха я добре.

— Още нещо — сети се Солти. — Блонди може да не е на въпросния ъгъл. Затова ще огледаме и четирите, като минаваме надолу към реката. Значи може да се наложи работа от двете страни. Джон, ти имаш грижата за вратата.

Солти погледна часовника. Беше десет и половина.

ГЛАВА 27

Дороти изпрати Блонди до вратата, наведе главата му към гърдите си и трескаво го зацелува.

— Внимавай, скъпи, пази се! Не им се оставяй!

— Бъди спокойна, след един час съм при тебе. Колко му е да се справиш със Солти! Ще ми се дори и Нокаут да е там. Може и да бъде.

— Само не се оставяй да те измамат!

— Слушай, Дороти, мен Солти ми трябва. Ти само ме чакай, до един час съм тука.

— На вратата ще те чакам. Няма да мръдна, докато не дойдеш.

Блонди отвори вратата и се спря на прага.

— Не се ли върна до два часа, повече не чакай! — каза той и затвори зад гърба си.

Дороти седна и зачака. Бе го молила да го придружи, та да има кой да се погрижи за него, ако стане нещо, но той отказа. Хвана часовника с две ръце и не мръдна.

Блонди изтича на улицата и намери такси. В единайсет без четвърт освободи колата и слезе. Намираще се само на една пряка от ъгъла, където трябваше да се срещнат със Солти. Солти бе обещал да е точен. Обиколи блока и се озова пред сградата, където бяха живели с Луиза. Тук беше и ъгълът. Мина по отсрещния тротоар, изучавайки мястото, където трябваше да застане. Солти трябваше да се приближи или по улицата, на която сега е той, или по другата, която върви успоредно на реката. И в двата случая той ще види Солти, преди Солти да го е забелязал. На ъгъла имаше електрически стълб и огромна пощенска кутия, зад която човек спокойно можеше да се скрие. Блонди се сви зад нея. Солти трябваше да падне в капана. Най-вероятно щеше да се зададе откъм горната улица и да излезе на площадчето при ъгъла отсреща. Когато е точно по средата на площадчето, Блонди ще се прицели. По-добре не можеше и да бъде. Блонди се върна при сградата и зачака. Часовникът показваше единайсет без седем.

В този миг по улицата се зададе забързан автомобил. Слизаше към реката. Блонди проследи колата и после погледна към площадчето.

Беше време Солти да се появи. И докато наблюдаваше улицата пред себе си, автомобилът се върна откъм доковете. Беше същият. Блонди погледна часовника. Оставаха три минути. Премести се зад пощенската кутия при стълба. Солти ей-сега ще дойде. Беше казал точно единайсет. От другия край се зададоха двама души и излязоха на площадчето, без да виждат Блонди. Отиваха към кръчмата. Идващият откъм реката автомобил намали хода и на втора скорост навлезе в площадчето. Блонди се озърташе за Солти. В този миг задната врата на автомобила се отвори и някакво дуло почна да плюе огън и олово. Още при първия изстрел той се дръпна зад пощенската кутия, но бе вече късно. Два куршума бяха пронизали гърдите му. След тях, като мъниста от наниз, идваха други, но те отскачаха от пощенската кутия. И понеже стреляха под ъгъл, куршумите рикошираха към реката. Преди да разбере какво се е случило, автомобилът изчезна.

Блонди падна на колене и пипна раната си. Две продълговати дупки водеха дълбоко навътре. Кръвта му шуртеше на тласъци, несмущавана от нищо. Блонди се надигна и притича през улицата. До стената на сградата отново падна. Губеше сили. Упъти се към входа на сградата, но след десетина крачки падна пак. Палтото и ризата му бяха напоени с кръв. Вдигна се на колене и запълзя покрай стената. Довлече се до вратата и я отвори. Не знаеше къде отива, помнеше само, че тук е живял с Луиза.

Много преди да достигне последния етаж, той загуби толкова много кръв, че едва успяваше да се премести от стъпало на стъпало. Почти в безсъзнание намери вратата и се строполи пред нея. После събра всички сили и я удари с глава. Вратата моментално се отвори и той се претърколи в стаята, падайки по гръб. Двете момичета изпищяха и се долепиха до стената.

— Боже мой, гледай какво нещо! — извика едната.

Той се опита да стане, но падна, този път по очи. Другата изпищя отново. Първата, която бе продумала, се наведе над Блонди и го обърна с лице нагоре.

— Познаваш ли го? — попита другата.

— Никога не съм го виждала.

— Той умира... виж! Виж как му тече кръвта!

Двете го вдигнаха и с мъка го довлякоха наред стаята. И вече се чудеха какво да го правят, когато Блонди отвори очи и видя едното

момиче.

— Луиза — едва чуто прошепна той, — Луиза!...

Не го разбраха какво казва. Само се спогледаха ужасени.

— Луиза — обади се той пак. Силите му го напускаха... Помъчи се да протегне ръка към едното момиче, но ръката падна безжизнена на пода. Двете се притиснаха една о друга. Той умираше пред очите им. Блонди отвори още веднъж очи. Езикът му едва се раздвижи в устата: — Луиза... помъчих се... да... — но фразата остана недовършена.

Двете момичета бяха тъй уплашени, че не се и сетиха да изтичат за помощ. Страхуваха се да излязат от стаята. Едната затвори вратата, а другата се надвеси над Блонди. Сърцето му бе спряло, дъхът завинаги секнал.

Изправиха се до прозореца и трескаво зашепнаха, сякаш се боят, че той може да ги чуе. После се върнаха, вдигнаха тежкия труп и го повлякоха към прозореца. С последни сили го опряха на перваза и след това го избутаха навън. Наведоха се, очаквайки да чуят плисъка във водата, и им се стори, че е минала вечност. Най-сетне долу се разнесе тежко цамбурване и всичко утихна.

— Кой беше тоя? — попита едната.

— Не го познавам.

— Представяш ли си как се е домъкнал дотук? И защо не си е отишъл да умре у дома си?

— Горкият глупак, сигурно не е имал дом — каза другата.

ГЛАВА 28

С часовника в ръце Дороти чакаше вече трети час. Наближаваше два и половина. Блонди ѝ беше обещал да се върне след един час. Закъсняваше. Дороти хвърли часовника, грабна палтото си и се спусна на улицата. До ъгъла, където Блонди трябваше да се срещне със Солти, не спря да тича. Обиколи улицата, площадчето, върна се пак назад. Нямаше никого. Нямаше го нито Блонди, нито Солти. Под лампата на ъгъла забеляза локва кръв. Наведе се и я пипна. Беше още прясна. Тръгна по следата и се намери пред вратата на сградата. Намери запалката си и продължи нагоре по стъпалата. Кръвта стигаше до последния етаж и свършваше пред една врата, цялата зацапана с още мокра червена течност. Дороти блъсна вратата и се втурна в стаята, вдигнала високо запалката да ѝ свети. Момичетата изпищяха от страх. Събуди ги викът на Дороти, когато видя локвата на пода. Изправиха се в леглата и се загърнаха в одеялата си.

— Коя сте вие? — извика едната.

Дороти запали лампата и ги изгледа. Цяла трепереше.

— Къде е той? — викна тя и раздруса едната за рамото.

— Какво искате? — попита другата.

— Къде е той? — изкрещя Дороти. — Къде е? — И двете мълчаха. — Кажете ми къде е! Какво направихте с него?

Едното момиче бе измъкнало отнякъде пистолет, но ръката ѝ се тресеше от ужас.

— Кой, застреляният ли? — попита тя.

— Да! Блонди! Къде е сега?

Другото момиче скри рамене под одеялото. От прозореца задуха влажен и студен въздух.

— Защо ни будите посред нощ? Какво искате?

— Къде е Блонди? Чувате ли? Кажете ми къде е!

— Преди няколко часа тук наистина дойде един и се хвърли през прозореца. За него ли говорите? Беше полумъртъв.

— О, господи! — извика Дороти, спусна се към прозореца и се взря в мрака. — Блонди! — Двете, момичета се сгушиха на едното

легло. Ставаше все по-студено. Дороти се обърна към тях. — Мъртъв ли е сега?

— Как да не е. Беше прострелян. Имаше рани на гърдите. Сега е на петдесет стъпки под водата. Сигурно е мъртъв.

Дороти отново се наведе от прозореца, мъчейки се да открие нещо долу. Единственият звук бе тихият плисък на вода о стената на сградата. Всичко друго бе мъртво и смълчано.

Момичетата се спогледаха, питайки се докога ще им идват среднощни гости. Спеше им се. После се обърнаха към прозореца. Но Дороти вече я нямаше там. Чу се падането на нещо тежко във водата и после всичко отново заглъхна. Момичето с револвера се изправи.

— Какво ли не става на тоя свят!

— Горката глупачка! Мен, ако питаш, не беше с всичкия си — рече другата.

— Горката ли? — презрително отвърна първата. — Искаш да кажеш прокълнатата. Този, когото тя нарече Блонди, той беше горкият глупак. Защото нямаше друг избор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.